

žarek dobrote

10/XXIV
oktober
2026

Karitas

glasilo slovenske karitas

TEMA MESECA

- 3 ••• Teden Karitas – drug drugemu dar
STISKE SODOBNE DRUŽBE
4 ••• V skupni postelji, a na drugem kontinentu
TO MORAMO VEDETI
7 ••• Letovanje in terapevtske skupine v TS Pelikan

KARITAS MLADIH

- 8 ••• Brez mladih Karitas dolgoročno ne more živeti
10 ••• Na Jakoba se vedno lahko zanesemo
11 ••• Ko izmenjava postane pot

- 12 ••• Odnos do narave kot poziv k
ekološkemu spreobrnjenju

- 13 ••• »Hvalite in povečujte mojega Gospoda
in zahvalite se mu v ponižnosti«

CELJE

- 14 ••• Pestre in zanimive počitniške dejavnosti otrok
15 ••• Srečanje ob vodnjaku

KOPER

- 15 ••• Blagor miroljubnim
16 ••• Karitas Postojna na dogodku Na PO-STOJ-NA živi ulici
17 ••• Udeležba na Noti humanitarnosti v Ajdovščini
17 ••• Vse je mogoče, če Bog tako hoče
18 ••• Začetek pastoralnega leta
LJUBLJANA

- 19 ••• Ko Slovenija postane dom
20 ••• Srečanje ob druženju in spominih
20 ••• Dan služenja na Vrhniki

MARIBOR

- 21 ••• Z Gospodom in drug ob drugem
22 ••• Utrjevanje poslanstva in medsebojna spodbuda
NOVO MESTO

- 24 ••• Škofijsko romanje bolnikov, invalidov in starejših
na Zaplaz

- 25 ••• Dnevi duhovnosti

LETOVANJA

- 26 ••• Celje: Letovanje družin
26 ••• Celje: Dnevi, polni druženja, veselja in hvaležnosti
27 ••• Ljubljana: Počitnice starejših – teden za telo,
duha in prijetno druženje
28 ••• Maribor: Trenutki, ki ostanejo

- 29 ••• Slovenska karitas zbira sredstva za pomoč
prizadetim ob poplavih in plazovih v Nepal

- 31 ••• Nagradna križanka

• FOTO NASLOVNA Domen Merslavič in ZADNJA STRAN Tatjana Splival •

IZDAJA:

Karitas Kristanova 1 • SI-1000 Ljubljana

• info@karitas.si • www.karitas.si • TELEFON: 00386 1 300 59 60 •

ODGOVARJA: Peter Tomažič, generalni tajnik Slovenske karitas •

UREDNIŠKI ODBOR: Darko Bračun, Polona Miklič, Marjana Plesničar

Jezeršek, Marjan Dvornik, Peter Perše, Karlo Smodiš, Boža Herek, Helena

Zevnik Rozman • UREDNICA: Helena Zevnik Rozman • LEKTORIRANJE:

Alenka Mirkac • OBLIKOVANJE & GRAFIČNA PRIPRAVA: Andrej Šauperl

• ZALOŽILO: Ognjišče, d.o.o. • TISK: Grafično podjetje SCHWARZ d.o.o.,

Ljubljana • Poštnina plačana pri pošti • ISSN 1581-5528 • Vsebine v

prispevkih izražajo mnenja avtorjev in ne predstavljajo uradnega stališča

Slovenske karitas. •

Izdajanje informativnega glasila Žarek dobrote
omogoča FIHO - Fundacija za financiranje invalidskih in
humanitarnih organizacij, sofinancer programov Karitas

Foto: Zdenka Sfiligoi

TEDEN KARITAS 2026

Geslo: DRUG DRUGEMU DAR

23. – 29. november 2026

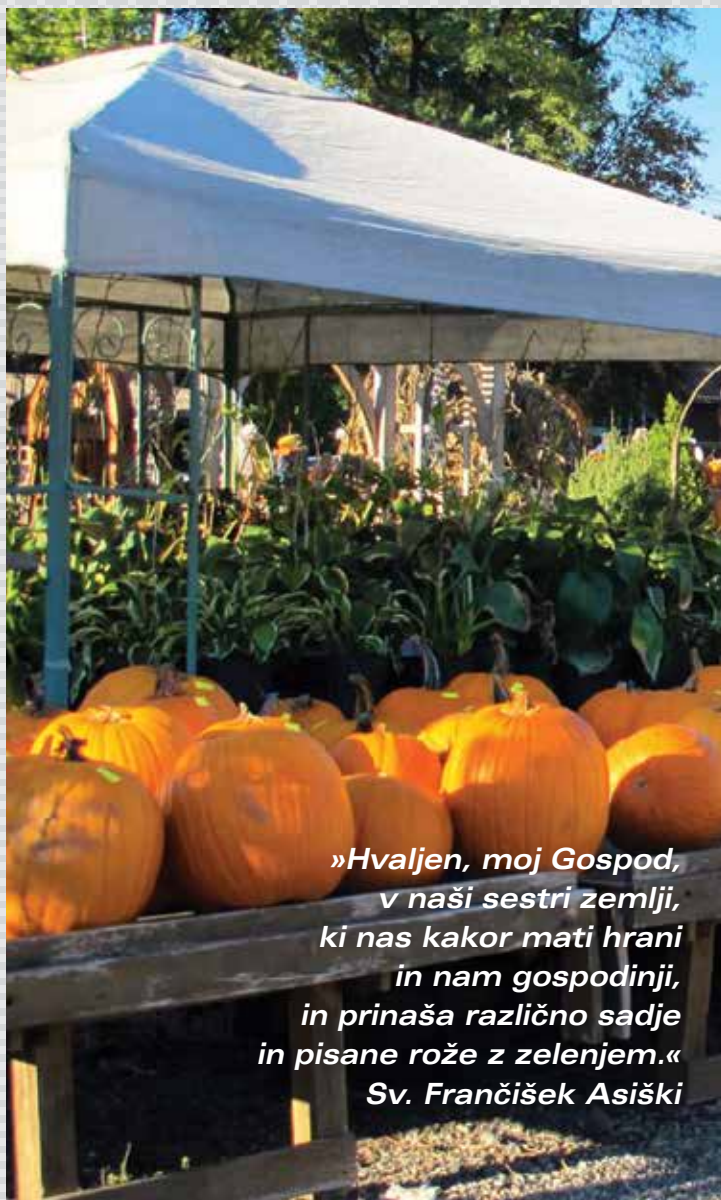
25.11.2026:

- romanje sodelavcev Karitas na Ponikvo

- dobrodelni koncert Klic dobrote

29.11.2026

Nedelja Karitas

*»Hvaljen, moj Gospod,
v naši sestri zemlji,
ki nas kakor mati hrani
in nam gospodinji,
in prinaša različno sadje
in pisane rože z zelenjem.«
Sv. Frančišek Asiški*

teden karitas 2026

DRUG DRUGEMU DAR

Peter Tomažič

Foto: arhiv Slovenske karitas

Karitatивно delovanje zavzema v življenju kristjana izjemno pomembno mesto, saj je poleg oznanjevanja in liturgije eden izmed treh stebrov Cerkve ter svojevrstna pastoralna. Jezus nas uči, da na dan sodbe ne bodo štel naš uspehi, premoženje ali to, kje smo bili pohvaljeni in videni, temveč, ali smo komu dali jesti in piti, obiskali nekoga v zaporu ter bili ob žalujočih in tistih, ki doživljajo krivico. S tem Jezus v blagih postavlja človeško mišljenje na glavo in odpira popolnoma nov smisel krščanskega življenja.

Pomoč človeku je pomoč samemu Bogu

Kadar pomagamo človeku v stiski, pomagamo samemu Bogu, saj je vsak izmed nas Božji otrok in dar drugemu, ne glede na svoje napake ali stranpoti. Sodelavci Karitas ne oznanjujemo prvenstveno z besedami, temveč s svojimi nesebičnimi deli. Ko človeku v stiski nesebično pomagamo, je to zanj močno pričevanje, ob katerem se lahko vpraša o izvoru našega daru, na kar z veseljem odgovorimo.

karitas danes & jutri
tema meseca

Pri tem Karitas pomaga vsem ljudem brez izjem, ne glede na njihovo barvo kože, vero, raso, krivdo ali politično prepričanje, saj v vsakem posamezniku vidimo Božje obličje in trpečega Jezusa.

Prepoznavanje stisk v župniji in stalna prisotnost

Mnenje, da v naši župniji ni ubogih, nikakor ne drži. Tudi če ni vidne materialne revščine ali beračev na ulicah, je med nami veliko osamljenih ljudi, vdov, vdovcev, ločenih ter hudo bolnih in starejših, ki potrebujejo sočutje in redne mesečne ali celo tedenske obiske. V vsaki župniji obstaja potreba po organizirani pomoči in stalni tedenski prisotnosti, da ljudje vedo, na koga se lahko obrnejo ob hudih materialnih ali drugih stiskah. Zato je pomembno, da o izjemnem pomenu karitativne dejavnosti vedno znova nagovarjamo župljane, župnijski pastoralni svet (ŽPS) in župnika ter tudi slovensko Cerkev.

25. 11. 2026 - ROMANJE NA PONIKVO in dobrodelni koncert KLIC DOBROTE

SV. MAŠA na PONIKVI ob 12.00: mašuje predsednik Alojzij Cvikel (SK), ob somaševanju misijonarja Pedra Opeke.

PO SV. MAŠI: manjša pogostitev s kavo in čajem.

KOSILO V CELJU ob 14.00 za vse prostovoljce, sodelavce Karitas.

Generalka KLICA DOBROTE ob 16.00, v dvorani Golovec.

36. dobrodelni koncert KLIC DOBROTE, v Celju ob 20.00 z neposrednim prenosom na TV SLO, Radiu Slovenija in Radiu Ognjišče.

Teden Karitas 23.–29. 11. 2026 – osvežitev poslanstva in skupni dogodki

Zamisel Tedna Karitas, ki se je oblikovala že v 90-ih letih, je v tem, da v slovenski Cerkvi enkrat letno pred adventom oživimo in osvežimo zavedanje o dobrodelnosti ter prinesemo svoj dar Jezusu. Teden Karitas prinaša tudi veliko priložnosti, da se župnijska Karitas predstavi v domačem okolju. V letošnjem letu Teden Karitas nosi naslov Drug drugemu dar in se povezuje z evangelijskim temeljem ljubezni do sebe, bližnjega in Boga.

Slovenska karitas vsako leto pripravi brošuro z zanimivimi razmišljanji, prošnjami in pridigar-skimi osnutki, ki jih lahko sodelavci ali župnik uporabijo med delavniki ter na nedeljo Karitas. V tem tednu smo sodelavci vabljeni k pogostejši udeležbi pri delavniških mašah in k aktivnemu sodelovanju pri maši na nedeljo Karitas.

Mnoge Karitas v tem času izdelujejo adventne venčke, organizirajo razstave ter dogodke za zbiranje sredstev, v novembru in decembru pa prirejajo tudi dobrodelne koncerte.

Vsi sodelavci in prostovoljci smo 25. 11. 2026 toplo vabljeni na romanje Ponikvo, kjer bo z nami Pedro Opeka, ki kot svetilnik karitativne dejavnosti skupaj s skupnostjo živi pravo ljubezen do bližnjega.

Toplo vas vabimo, da si zabeležite **25. november 2026** in dan preživite s sodelavci in prostovoljci Karitas na Ponikvi in v Celju. Dragi prostovoljci in sodelavci Karitas, povabljeni, da skupaj oblikujemo teden, da bo poln veselja, hvaležnosti in prijetnih srečanj.

V SKUPNI POSTELJI, a na drugem kontinentu

Jani Jeriček,
zakonski in družinski terapevt
Foto: pixabay.com

Ko si v partnerstvu, pa se počutiš sam ...

Zvečer otroci zaspijo – končno. Kuhinja je pospravljen, preverila sva jutrišnje obveznosti, sedeva na kavč in vsak vzame svoj telefon. Izmenjava si nekaj stavkov o položnicah, šoli in tem, kdo bo jutri šel v trgovino. Utrujena sva in pravzaprav se nisva sprla. Pa vendar je v prostoru nekaj hladnega. Preden zaspiva, pomisliva: *Kdaj sva se nazadnje zares pogovarjala? Kdaj me je vprašal, kako sem – in ga je odgovor res zanimal? Kdaj sem se ob njej počutil zaželenega, ne samo koristnega?*

Morda se tudi vama dogaja kaj podobnega. Še vedno delujeta kot družina. Hodita v službo, skrbita za otroke, obiskujeta sorodnike, morda gresta skupaj tudi k maši. Navzven ni nič zelo narobe. Toda nekaj, kar je bilo nekoč živo, je postalo tiho. Ne pogrešaš nujno drugega človeka; pogrešaš njega, čeprav leži poleg tebe. Osamljen si lahko tudi v zakonu.

Osamljenost ni isto kot samota. Človek je lahko sam in se ne počuti osamljenega, lahko pa je poročen, obdan z družino in vendar čustveno sestradan. Njeno bistvo ni odsotnost ljudi, ampak odsotnost stika. Najbolj boli, ko je ob meni

prav tisti, po katerem hrepenim, pa se z njim ne zmorem povezati.

Kako sva iz dveh noro zaljubljenih oseb postala »cimra«?

Večina parov se ne oddalji zaradi enega velikega dogodka, ampak zaradi stotin drobnih trenutkov. Eden želi povedati, da mu je težko, drugi mu ponudi hitro rešitev ali ostane pri telefonu. Eden išče nežnost, drugi njegovo pobudo doživi kot pritisk. Eden kritizira, ker si želi odziva, drugi se umakne, ker se želi zaščititi pred konfliktom. Bolj ko prvi trka, bolj se drugi zapira; bolj ko se drugi zapira, glasneje prvi trka.

Čez čas se ne prepirata več samo zaradi posode, denarja, otrok ali spolnosti. Pod temi prepiri so veliko globlja vprašanja: *Ali sem ti še pomemben? Me vidiš? Sem ob tebi varen? Se lahko obrnem nate, ko mi je težko?*

Ko zakonca preplavijo delo, starševstvo ali skrb, lahko postaneta izvrstna sodelavca: urniki so usklajeni, otroci preskrbljeni, obveznosti opravljene. Toda zakon postane dobro organizirano podjetje. Poznata urnik drug drugega, ne vesta pa več, česa se drugi boji ali po čem hrepeni. Ali kar je še slabše: zdi se mi, da o sozakoncu že vse vem in da me z ničimer več ne more presenetiti. Delo, telefon, šport ali celo navidezna duhovnost napolnijo čas, ne morejo pa nadomestiti odnosa.

Kaj vse lahko pripelje do oddaljenosti?

Če smo se v otroštvu morali za pozornost boriti, jo bomo morda tudi od partnerja zahtevali z jezo. Če smo se naučili, da so čustva nevarna, se bomo

umaknili vase. Partner ne povzroči vseh naših ran, nam pa marsikatero prebudi iz preteklosti.

To ni iskanje krivca v otroštvu. Preteklost lahko pojasni naš odziv, ne opraviči pa agresivnega odziva ali zapiranja vase. Zrel odnos se začne, ko neham čakati samo na spremembo drugega in prepoznam svoj del najinega začaranega plesa ter skušam iz njega izstopiti.

Resnica vedno prebudi čustveno iskro

Če v odnosih ne govorimo resnice, odnos postane dolgočasen. In ko rečem resnica, ne mislim samo, da tehnično ne lažemo, ampak da govorimo predvsem o tem, kar se nas najbolj tiče, o srčiki naših misli in čutenj oz. o tistem, kjer nas najbolj čevelj žuli.

Če npr. kakšne zamere ne ubesedimo pravočasno – zaradi ljubega »miru« –, se lahko ta zamera skozi čas prelevi v hlad in prezir. Resnico pa moramo govoriti natančno.

»Nikoli ti ni mar zame« npr. ni resnica, je obtožba in me oddalji od zakonca. Veliko bolj iskreno je: *»Ko ti pripovedujem o svojem dnevu in gledaš v telefon, se počutim nepomembnega. Želim si tvoje pozornosti.«*

Seveda pa s takšnimi stavki tvegamo, da bomo ponovno zavrtnjeni. Zato sta za bližino potrebna pogum in ranljivost. **Ranljivost pa ne pomeni, da se postavim v vlogo žrtve in z njo skušam izsiljevati pozornost, ampak da nežno in iskreno drugega vabim v odnos. Z zavedanjem, da je svoboden tudi v tem, da me zavrne.**

»Ni dobro za človeka, da je sam« (1 Mz 2,18)

Svetopisemski stavek iz 1 Mz ne govori samo o fizični navzočnosti drugega. Človek je ustvarjen kot bitje odnosa. Zakon je zaveza, da bom drugega vedno znova poskušal srečati kot osebo, ki je ne morem preoblikovati po svoji meri. In če je Bog celo čisto vsako snežinko ustvaril unikatno, da ni dveh enakih na celem svetu, kako unikatni sem šele jaz sam, kako unikatna si ti in toliko bolj odnos med nama. Zato nikakor ne moreva pristati na to, da že vse veva drug o drugem, da sva dolgočasna. Kajti če tako čutiva, pomeni, da k temu odnosu nisva pristopila z radovednostjo in odprtostjo, kaj se lahko še naučiva, kje sva lahko še navdušena in presenečena.

Seveda molitev pomaga, še posebej, če prosimo, da bi zakonca spet videli kot dar, in ne kot težavo, ki jo moramo popraviti. Milost molitve pa navadno ne nadomesti pogovora med zakoncema, opravičila, pohvale ali spremembe vedenja; daje nam moč, da naredimo prav te korake.

Kaj lahko narediva?

Najprej morava priznati, da sva se oddaljila. Ne z obtožbo, ampak ranljivo: *»Zadnje čase se počutim sam. Ne želim te obtožiti, ampak te pogrešam.«* Izberiva miren čas, ne trenutka sredi prepira. Govoriva o svojem doživljanju in ne ugibajva o namenih drugega.

Nato poslušajva, ne da bi takoj dokazovala, kdo ima prav. Vprašajva: *»Kdaj se ob meni počutiš najbolj samega?«* Poslušati ne pomeni, da se z vsem strinjam, ampak da bolečine drugega ne razglasim za nesmiselno.

Odnos običajno ne oživi zaradi dragih počitnic ali ene velike oblube. Oživljajo ga majhni, ponavljajoči se trenutki.

Nekaj namigov, idej za majhne korake:

- Kako bi bilo, če bi se vsak dan vsaj 10 minut pogovarjala brez telefonov in brez pogovorov o otrocih in logistiki?
- Kako bi bilo, če bi enkrat na teden imela skupen sprehod?
- Kako bi bilo, če bi si vsak dan podarila daljši objem, ki ne vodi nujno v spolnost?
- Kako bi bilo, če bi se opravičila za slabe stvari v preteklosti?
- Kako bi bilo, če bi se večkrat zahvalila za lepe stvari ne samo Bogu, ampak tudi drug drugemu?
- Kako bi bilo, če bi obudila ali odkrila nekaj, kjer se lahko skupaj veseliva? ...

Molitev, osebna in zakonska, pomaga tudi pri tem, da lahko drug na drugega gledava kot na zaveznika, ne kot na sovražnika.

Osamljenost v partnerstvu je boleča, ker razkriva, kako zelo si želimo biti videni in ljubljeni. Toda dokler jo zmoremo poimeno-ovati in je na drugi strani vsaj nekaj pripravljenosti za odziv, še ni nujno znamenje konca. Lahko je začetek iskrenejšega odnosa, ki se bo nadaljeval z živahnostjo in povezanostjo. Pot z dveh samotnih otokov se včasih začne z enim samim stavkom: »Pogrešam naju. Ali lahko narediva kaj, da nama bo lepše?«

V prejšnjih dveh številkah smo spoznali Terapevtsko skupnost Pelikan, ki deluje znotraj Zavoda Pelikan – Karitas. To je zasebni neprofitni zavod za socialnovarstveno, preventivno, vzgojno-izobraževalno in zdravstveno delo, ki ga je leta 1997 ustanovila Slovenska karitas. Predstavljene so bile metode dela ter pomen fizične in športne aktivnosti za ohranjanje abstinence. Tokrat nekaj več o tem, kako počitnice, odmik vpliva na skupino, in o podpori skupine za vzdrževanje abstinence.

Letovanje kot del programa v TS Pelikan

Del programa je tudi vsakoletni skupni odhod celotne skupine na morje, ki za našo skupnost pomeni pomemben premik iz varnega, predvidljivega vsakdana v povsem novo in neznano okolje. Takšna sprememba od vseh udeležencev zahteva bistveno višjo raven dogovarjanja, prilagajanja, upoštevanja pravil ter dnevnega reda ter sodelovanja. Vsakodnevna opravila, kot je priprava obrokov v drugačni kuhinji ali logistika izletov, postanejo skupni izziv. Posamezniki morajo nenehno usklajevati svoje želje s potrebami skupine, kar krepi potrpežljivost, disciplino in komunikacijske veščine, ki so nujne za poznejše samostojno življenje.

Letovanje na morju pa poleg praktičnih izzivov odpira tudi globoke čustvene vsebine. Morsko okolje pri mnogih neizogibno obudi močne spomine na preteklost. Ti spomini so lahko prijetni, pogosto pa so povezani s starim načinom življenja, nekdanjim popivanjem in tistimi obdobji, ko je bilo morje prostor nebrzdanih zabav in omame. Ko ti občutki krivde in sramu privrejo na površje, postanejo dragocen material za terapevtsko delo, spoznavanje samega sebe in postopno sprejemanje sebe, kar vključuje

Letovanje in terapevtske skupine v Terapevtski skupnosti Pelikan

Drago Sukič

Foto: generirano z UI

Terapevtske skupine v TS Pelikan

Vsakodnevna rutina v naši terapevtski skupnosti je premišljeno strukturirana, njen pomemben del pa predstavljajo terapevtske skupine in pisanje dnevnikov. Samorefleksija, ki jo uporabniki izvajajo z zapisovanjem svojih misli in občutkov čez dan, služi tudi kot neprecenljiva priprava na skupinsko delo in njegovo izvajanje. Ko posameznik svoje stiske in doživljanja najprej prenese na papir, jih ubesedi in uredi, s tem naredi prvi korak k distanci od nekega problema. Ko te zapise nato deli

tudi sprejemanje svoje preteklosti iz obdobja zasvojenosti. Skozi večerne pogovore, igranje družabnih iger in varno vzdušje skupnosti lahko uporabniki te spomine varno predelajo, jih osmislijo in skupaj gradijo povsem nove, zdrave izkušnje bivanja ob morju, kar je zelo dragocena izkušnja za naprej.

Za delavce je to seveda dodatna obremenitev, vendar je terapevtski rezultat izrednega pomena, zato se vsako leto radi odpravijo s skupino na letovanje. Obroke razen zajtrkov pripravimo terapevti, kar je za uporabnike prav tako posebna izkušnja. To krepi njihov občutek lastne vrednosti, hkrati jim zaposleni dajemo pozitiven zgled, ob vsem se pa gradijo vzorci, podobni tistim v družini. Znano pa je, da posameznik v procesu okrevanja potrebuje ob vsem drugem predvsem nove pozitivne izkušnje sodelovanja, povezovanja in prevzemanja odgovornosti. Tovrstna letovanja imajo vsekakor večplastne učinke, med drugim tudi to, da se skupina vedno močnejše povezuje med seboj. Načrtovanje tovrstnih aktivnosti je prilagojeno vsaki skupini posebej, pogosto je vključen izlet z ladjico, kolesarjenje, dolgi pohodi ob obali, vedno pa poskušamo vključiti še kakšno novo aktivnost. Vsekakor se vsi radi spominjajo posebnih doživetij v Sončni hiši Karitas v Portorožu.

v skupini, proces dobi novo, terapevtsko dimenzijo: intimna izkušnja postane slišana, sprejeta in ovrednotena v varnem krogu uporabnikov, ki se soočajo s podobnimi izzivi. Pri tem gre za t. i. delo na sebi. Delo na sebi pomeni postopno vstopanje v stik s svojimi občutki in čustvi, skratka, s svojim notranjim svetom. V času zasvojenosti se je posameznik vse bolj »izklapljal« in odtuževal od svojega bistva ter izgubil stik s samim seboj. Na poti okrevanja mu skupinske terapije pomagajo okrepiti lastno ranljivost oz. opuščanje nezdravih obrambnih mehanizmov ter naslavljanje vsebin, ki so bile v preteklosti preveč boleče in jih je omamljal z alkoholom, drogami ali odvisniškim vedenjem, kot je pretirana raba socialnih omrežij, igre na srečo, pornografija ipd. Zato je že dolgo znano, da se celostno okrevanje od zasvojenosti lahko odvija le skupinsko.

Teorija na področju rehabilitacije zasvojenosti jasno ločuje med terapevtskimi in samopomočnimi skupinami, v praksi terapevtske skupnosti pa se obe obliki ključno dopolnjujeta. Medtem ko terapevtske skupine vodijo strokovnjaki (potekajo vsak delavnik dopoldan) in so usmerjene v globinsko predelavo odvisniških vedenjskih vzorcev, duševnih ter psiholoških stisk, imajo skupine pod vodstvom izkušenih sodelavcev ali uporabnikov samih (samopomočni vidik) izjemen pomen za stabilizacijo. V teh skupinah (potekajo dvakrat tedensko) ni nujna stalna pri-

sotnost vrhunskega strokovnjaka, saj je njihova glavna moč v ustvarjanju pripadnosti, deljenju praktičnih izkušenj in vzajemni podpori. Uporabniki skozi aktivno sodelovanje spoznajo, da v svojih stiskah niso sami, s čimer se zmanjšuje občutek izoliranosti in sramu, ki tako pogosto spremlja zasvojenost in težave v duševnem zdravju.

8

Posebno dinamiko in vrednost znotraj teh skupin prinaša prenos izkušenj glede na stalež v programu. Ko starejši uporabniki – tisti, ki so v programu že dlje časa in so že stabilizirali svoje stanje – nagovorijo mlajše, se sproži močan terapevtski učinek za obe strani. Mlajši člani v starejših vidijo živ dokaz, da je sprememba mogoča, kar jim vliva upanje in motivacijo v najtežjih, začetnih mesecih okrevanja. Starejši uporabniki pa z mentorstvom in deljenjem svojih preteklih zablod ter zmag krepijo lastno odgovornost, samopodobo in čut za skupnost. Ko nekomu pomagaš naprej, hkrati najbolj utrjuješ svojo pot in dokazuješ, da so tvoje pretekle preizkušnje dobile nov, plemenit smisel.

sel. Pomemben del okrevanja je namreč vključevanje lastnih izkušenj v proces pomoči drugim, saj je tako veliko lažje osmisлити pretekle izkušnje, ki se jih človek pogosto sramuje ali jih poskuša odrivati v podzavest.

Če v svojem okolju zaznate, da zasvojenost pomembno vpliva na življenje posameznika, ga lahko spodbudite tudi k iskanju strokovne pomoči. Več informacij na: 05 909 36 40 / 040 565 017 (tspelikan@zavod-pelikan.si).

Brez mladih Karitas dolgoročno ne more živeti

Luka Oven

Foto: Kristijan Bišof

Od prostovoljca do mladega voditelja: zupanje, ki omogoča rast (9/11)

V prejšnji številki smo razmišljali o srečanju mladosti in izkušenj. Karitas potrebuje energijo, vprašanja in ustvarjalnost mladih, hkrati pa tudi znanje, zvestobo in življenjsko izkušnjo dolgoletnih prostovoljcev. Ko različne generacije začnejo delati skupaj, pa se prej ali slej pojavi novo vprašanje: ali bodo mladi vedno ostali predvsem pomočniki, ali jim bomo postopoma dovolili, da postanejo tudi nosilci in voditelji?

Voditelj Mlade karitas Slovenija Tine Zevnik na Nacionalnem srečanju prostovoljcev youngCaritas v Kančevcih, 2023

Mlad človek lahko več let prihaja na dejavnosti, pomaga pri pripravi prostora, razdeljuje pake, skrbi za fotografiranje, oblikuje objave in izvede naloge, ki mu jih zaupamo. Pri tem je lahko zelo zanesljiv in zavzet. Toda če ga nikoli ne povabimo k načrtovanju, odločanju ali vodenju, bo ostal predvsem izvajalec zamisli drugih. Karitas bo dolgoročno ostala živa le, če bodo mladi dobili možnost, da iz prostovoljcev postopoma postanejo tudi tisti, ki

znajo povabiti druge, prevzeti pobudo, pripraviti dejavnost in nositi odgovornost zanj.

Voditeljstvo se začne pred nazivom

Ko slišimo besedo voditelj, si pogosto predstavljamo nekoga, ki vodi sestanek, razporeja naloge in sprejema pomembne odločitve. Toda voditeljstvo se pogosto začne veliko prej in precej bolj neopazno. Začne se takrat, ko mlad prostovoljec opazi, da nekdo v skupini ostaja ob strani, in ga povabi zraven. Ko sam predlaga, kako bi lahko dejavnost izboljšali. Ko prevzame odgovornost, da bo nekaj dokončano. Ko zna poslušati druge, jih spodbuditi in povezati. Ko se ne vpraša samo, kaj mora narediti, ampak tudi, kaj skupina in ljudje, ki jim pomagamo, potrebujejo.

Morda mlada prostovoljka na srečanju opazi, da novi udeleženci ne vedo, kam naj se vključijo, zato jih sprejme in jim razloži potek. Morda prostovoljec po koncu akcije sam preveri, ali je vse pospravljeno, in vpraša, kaj bo sledilo. Morda nekdo predlaga novo dejavnost in je pripravljen sodelovati tudi pri njeni izvedbi. Zato je pomembno, da mladih ne opazujemo le skozi vprašanje, kdo je najbolj glasen, samozavesten ali spreten pri nastopanju. Nekateri najboljši voditelji so tihi. Znajo poslušati, opaziti človeka, držati besedo in povezovati skupino. Voditeljstvo v Karitas se ne meri predvsem po tem, kdo govori največ, ampak po tem, kdo zna služiti skupnosti in drugim pomagati, da prispevajo svoje darove.

Brez pravice do napake ni učenja

Eden največjih razlogov, da mladim težko zaupamo vodenje, je strah, da nekaj ne bo izvedeno tako dobro, kot bi lahko bilo. Morda bo kdo pozabil poslati obvestilo. Morda bo program trajal predolgo. Morda bo premalo jasno razdelil naloge ali pa bo šele med dogodkom ugotovil, da je kaj spregledal. Toda tudi dolgoletni voditelji niso postali izkušeni brez napak. Veliko znanja, ki ga imamo danes, je nastalo prav skozi poskuse, nepričakovane zaplete in stvari, ki jih je bilo treba naslednjič narediti drugače. Če mladim dovolimo voditi le takrat, ko smo prepričani, da ne bodo naredili nobene napake, jim v resnici nikoli ne bomo dovolili voditi. Seveda to ne pomeni, da lahko spregledamo varnost, dostojanstvo uporabnikov, varovanje osebnih podatkov ali druge pomembne meje. Na teh področjih morajo biti navodila jasna. Toda pri številnih drugih podrobnostih lahko sprejmemo, da ne bo vse popolno.

Voditelj raste ob skupnosti

Mladi voditelj ne nastane sam. Raste v skupnosti, kjer vidi dobre zgleda, lahko postavlja vprašanja in dobi pošten odziv. Zato je medgeneracijsko sodelovanje tako pomembno. Izkušenejši prostovoljec lahko mlademu pomaga predvideti stvari, ki jih sam še ne opazi. Lahko ga opozori na občutljivost določene situacije, mu razloži ozadje dejavnosti ali pomaga, ko pride do težkega pogovora. Mladi pa lahko izkušenejšemu prostovoljcu pokaže, da je mogoče odgovornost nositi tudi drugače. Morda bo uporabil nov način komunikacije, sestanek vodil bolj vključujoče ali skupino vprašal za mnenje tam, kjer smo bili doslej vajeni odločitve sprejeti sami. Pri tem ne gre za to, da bi izkušenejši človek ustvaril svojo kopijo. Dober spremljevalec ne pričakuje, da bo mladi vodil na popolnoma enak način kot on. Pomaga mu odkriti lasten način vodenja, ob tem pa ohraniti vrednote Karitas: spoštovanje človekovega dostojanstva, odgovornost, bližino, zaupnost in služenje. Najlepši rezultat medgeneracijskega sodelovanja zato ni, da mladi vse naredijo tako, kot smo nekoč mi. Je to, da poslanstvo Karitas zaživijo na svoj način in ga znajo približati tudi svoji generaciji.

Konkretna spodbuda za župnijske Karitas

V prihodnjem mesecu pomislite na enega mladega človeka, ki je že sodeloval pri vaših dejavnostih. Ne izberite ga samo zato, ker je najbolj glasen ali samozavesten. Pomislite, kdo je pokazal zanesljivost, skrb za druge, pobudo ali sposobnost povezovanja.

Povabite ga na kratek pogovor in mu povejte, kaj ste pri njem opazili. Vprašajte ga, ali bi želel pri naslednji dejavnosti prevzeti en manjši, vendar zares njegov del odgovornosti.

Skupaj določite:

- kaj je namen naloge;
- za katere odločitve bo odgovoren;
- katere so pomembne meje;
- kdo mu bo na voljo za pomoč;
- kdaj se boste po dejavnosti ponovno pogovorili.

Nato mu pustite, da nalogo izvede na svoj način.

Po koncu se ne pogovarjajte samo o tem, kaj je bilo dobro in kaj narobe. Vprašajte ga tudi: »Kako si se počutil v tej vlogi? Kaj si se naučil o sebi? Kaj bi si želel prevzeti naslednjič?«

NA JAKOBA SE LAHKO VEDNO ZANESEMO

Oksana Magur

Kaj je prostovoljstvo, pri Golobovih z Vranskega še kako dobro vedo. O drugih treh bo tekla beseda kdaj drugič, tokrat vam predstavimo najmlajšega, Jakoba, ki je bil še pred dvema letoma prostovoljec pri Župnijski karitas Vransko, in ko je njegova mama Helena kuhala za vikende v Vrbju, ji je že kot kratkohačnik pomagal. Zdaj je že mladenič, star 16 let, ki obiskuje drugi letnik računalništva na Srednji šoli za kemijo, elektrotehniko in računalništvo Celje. Pred tremi leti se je z ekipo udeležil FIRST LEGO lige odprtega azijsko pacifiškega prvenstva v Sydneyju v Avstraliji. Zdaj pa se je, potem ko so osvojili državno prvenstvo WRO, on in še sedem njegovih kolegov uvrstilo na svetovno prvenstvo WRO, ki bo potekalo decembra v San Juanu v Portoriku.

Jakob Golob se je dejavnosti Karitas udeleževal že kot otrok, pri 14 letih pa se je ekipi pridružil kot samostojni prostovoljec. Iz udeleženca je postal animator, ki danes pomaga ustvarjati program za druge otroke in pomembno prispeva k skupnemu delu. Vsako leto sodeluje pri zimskih in poletnih počitnicah za otroke. Je zelo razgledan, odgovoren in poln novih idej. Vedno razmišlja, kako bi lahko kakšno dejavnost pripravili drugače, bolj zanimivo ali ustvarjalno. Z veseljem prisluhnemo njegovim predlogom in ga podpiramo pri njihovem uresničevanju, saj vemo, da zna idejo tudi odgovorno izpeljati. Otroci ga imajo zelo radi. Čutijo njegovo odprto srce in iskrenost. Jakob zna k vsakemu otroku pristopiti na poseben način. Zna se šaliti z njimi, jih vključiti v skupino in ustvariti prijetno vzdušje. Z otroki se rad igra igre z žogo in družabne igre, vedno pa zna poiskati tudi kakšno novo, nenavadno rešitev ali dejavnost. Če se poraja vprašanje ali se zgodi kaj nepričakovanega, ne obupa, ampak poskuša situacijo rešiti.

Ima veliko zanimivih hobijev. Ukvarja se z lokostrelstvom in robotiko, posebej navdušuje s svojim znanjem sestavljanja Rubikovih kock. Brez pretiravanja lahko tudi zelo zahtevno Rubikovo kocko sestavi v nekaj trenutkih. Otroci ga pri tem z zanimanjem opazujejo, on

pa jim z veseljem pokaže, kako razmišlja in išče rešitev. S svojim znanjem v program prinaša nove vsebine, radovednost in željo po učenju. Pri prostovoljskem delu ni

pomembno samo to, da je nekdo prisoten. Nanj se lahko vedno zanesemo, z njim se lahko posvetujemo, skupaj načrtujemo dejavnosti in mu zaupamo odgovorne naloge. Obenem pa ostaja odprt, igriv in pripravljen na nove izzive.

Želimo mu, da ostane tak, kot je, in da se njegova ekipa na svetovnem prvenstvu WRO v San Juanu v Portoriku odreže čim bolje.

MLADI se predstavijo

Živijo, sem Sara Elizabeta Gajšek in zaključujem študij klasičnega petja v Celovcu, prav tako pa v Ljubljani na Zdravstveni fakulteti študiram fizioterapijo. Za letovanje Biserov v okviru Slovenske karitas sem izvedela od prijateljice, ki mi je poletje v Portorožu predstavila kot nepozabno izkušnjo, kar sem pozneje doživela in potrdila tudi sama. Čeprav sem svojo animatorsko pot pri Biserih začela šele lani, vidim čar v povezovanju in spoznavanju otrok ter njihovih interesov in komaj čakam na prihodnja leta in prihodnje dogodivščine.

Prostovoljstvo: Poleg Počitnic Biserov sem aktivna v skupnosti Taizé in sem pred dvema letoma sodelovala na taboru otrok v Bosni in Hercegovini. Sodelujem tudi na najrazličnejših dobrodelnih koncertih, kot npr. v sklopu programa Pota in Inicativ Angola.

Hobiji: Rada kvačkam majhne živalce, turno smučam in s kužkom raziskujem gozdne poti.

Najljubša hrana: Pomaranče.

Najljubši kraj za izlet v Sloveniji: Kjerkoli sije sonce.

Najljubša pesem: Toliko je prelepe glasbe, da se ne morem odločiti. Imam pa za vsako razpoloženje svoj nabor skladb.

Najljubši kotichek, kjer se sprostiš: Gozdna pot za hišo.

Najljubša slovenska beseda: Sozvočje, saj zazveni, ko jo izgovoriš. :)

KO IZMENJAVA POSTANE POT

Natalija Rakovič, Caritas Aleksinac

Nekateri sadovi mladinske izmenjave Erasmus+ Karitas Maribor, Aleksinac in Bar

Od mladinske izmenjave Erasmus+, ki je lani potekala v Mariboru, je minilo že leto dni. Deset dni delavnic, prostovoljskega dela, skupnega bivanja in druženja mladih iz različnih držav je na prvi pogled kratek čas. Toda zgodbe udeležencev potrjujejo, da se resnična vrednost takšnega srečanja pogosto pokaže šele pozneje – v večji samozavesti, pogumu za nove korake, pridobljenih kompetencah ter prijateljstvih, ki premagujejo razdalje in državne meje.

Eden takšnih udeležencev je bil Darim iz Črne gore. Zanj izmenjava ni pomenila le desetih dni dejavnosti in spoznavanja novih ljudi, temveč izkušnjo, ki je spremenila njegov pogled nase in na lastne zmožnosti. Pred prihodom v Maribor sta bila potovanje v drugo državo in bivanje v povsem novem okolju zanj velik izziv. Med izmenjavo pa je vsak dan komuniciral z mladimi iz različnih držav, sodeloval pri skupinskem delu, sprejemal odločitve ter se srečeval s položaji, ki so ga vabili iz njegovega območja udobja.

Korak za korakom je spoznaval, da se zmore znajti tudi v neznanem okolju. Postal je samozavestnejši, samostojnejši in bolj odprt za nova doživetja. Po vrnitvi domov se je prijavil v program Work and Travel in odšel v Združene države Amerike. To je bil zanj velik korak, toda prav izkušnja mednarodne izmenjave mu je dala dodatno gotovost, da se poda na novo pot. Pozneje je povedal, da si brez prve izkušnje bivanja in sodelovanja z mladimi iz drugih držav tega verjetno ne bi upal.

Darimova zgodba kaže, da mlad človek včasih ne potrebuje le novega znanja, ampak predvsem izkušnjo, ob kateri odkrije, da zmore veliko več, kot je mislil. Na izmenjavi je razvijal sporazumevalne in socialne veščine, sposobnost sodelovanja, prilagajanja ter samostojnega odločanja. Te kompetence niso ostale zapisane samo v projektnem poročilu, ampak so postale del njegovega življenja in mu odprle vrata v svet.

Prav tako zgovorna je zgodba Zdravka iz Slovenije in Ivana iz Črne gore. Spoznala sta se med izmenjavo v Mariboru. V desetih dneh skupnega življenja, delavnic, dejavnosti in sproščenega druženja sta si izmenjala izkušnje ter spletla pristno prijatelj-

stvo. Ko se je program končal in so se udeleženci vrnili domov, se njuna zgodba ni končala.

Zdravko se je odločil, da bo novega prijatelja obiskal na prav poseben način: s kolesom se je iz domačega kraja v Sloveniji odpravil vse do Bara v Črni gori. V osmih dneh je prevozil kar 816 kilometrov. Pot ga je vodila skozi več držav, med nove ljudi in kulture, njen najpomembnejši cilj pa je bil preprost in dragocen – ohraniti prijateljstvo, ki se je rodilo med izmenjavo.

Njegovo potovanje je postalo lep simbol tega, kar program Erasmus+ lahko podari mladim. Poveže ljudi, ki se v vsakdanjem življenju morda nikoli ne bi srečali, ter jim omogoči, da drug drugega spoznajo brez predsodkov in strahu pred drugačnostjo. Za Ivana je izmenjava prinesla prijatelja iz Slovenije, za Zdravka prijatelja v Črni gori. Skupaj sta pokazala, da državne meje ne smejo postati meje med ljudmi.

Mednarodna izmenjava tako ni bila le dogodek, omejen na deset dni, ampak začetek poti. Njeni trajnostni učinki se leto dni pozneje kažejo na različne načine: v Darimovem pogumu za odhod v Ameriko, v Zdravkovih 816 kilometrih vztrajnosti, v Ivanovem gostoljubju ter v prijateljstvih in vezeh, ki se še naprej krepijo. Vsak udeleženec na svoj način ohranja pridobljene kompetence in jih prenaša v svoje okolje.

To je tudi globlji pomen srečevanja mladih: da v drugem ne prepoznajo tujca, temveč bližnjega; da ob skupnem delu odkrijejo svoje darove; ter da prejete izkušnje spreminjajo v pogum, odgovornost in dejanja. Projekt se zato ne konča z zadnjo delavnico, podeljenim potrdilom ali slovesom. Nadaljuje se povsod tam, kjer mladi zaradi doživetega naredijo nov korak, ohranijo stikane vezi in postajajo graditelji bolj odprte, povezane in solidarne Evrope.

ODNOS DO NARAVE KOT POZIV K EKOLOŠKEMU SPREOBRNENJU

Staša Meleš

12

Če se ozremo okoli sebe, bomo težko zatisnili oči pred dejstvom, da naš odnos do narave pogosto še zdaleč ni takšen, kot bi moral biti. Glavno vodilo številnih podjetij, predvsem velikih korporacij, je še vedno ustvarjanje dobička, pri čemer je kratkoročno izkoriščanje naravnih virov pogosto postavljeno pred dolgoročno preudarno gospodarjenje z njimi in skrb za njihovo obnavljanje.

Z Zemljo se ne ravna kot z materjo, ki nam daje življenje. Soočeni smo z množičnim krčenjem gozdov, onesnaževanjem tal, vode in zraka ter pretiranim izčrpavanjem naravnih virov. Gozdovi so pljuča našega planeta in pomembni stabilizatorji naravnih ciklov. Ko jih uničujemo, ne izgublamo le dreves, temveč ogrožamo tudi ravnovesje celotnih ekosistemov, s tem pa so ogroženi tudi pogoji za pridelavo hrane.

Posledice takšnega ravnanja so vse bolj očitne tudi v obliki podnebnih sprememb. V Sloveniji in po svetu se srečujemo z vse pogostejšimi vremenskimi nepravilnostmi. Z dolgimi obdobji suše in vročinskih valov, pomanjkanjem vode, močnimi neurji, obilnimi padavinami in poplavami. Suša lahko povzroči slabšo letino in s tem manj hrane, hkrati pa ogroža kmetijstvo in preživetje ljudi, ki so od njega odvisni. Po drugi strani pa lahko silovita neurja in poplave v nekaj urah uničijo domove, pridelke, ceste in drugo infrastrukturo. Naravne nesreče so sicer vedno obstajale, vendar podnebne spremembe povečujejo tveganje za nekatere vrste ekstremnih vremenskih pojavov in njihove posledice.

Pri tem ne smemo pozabiti niti na živali. S krčenjem gozdov in uničevanjem naravnih habitatov jemljemo dom milijonom živih bitij, ki so pomemben del občutljivega ekosistema. Tudi domače živali so lahko žrtve neodgovornega ravnanja. Vse pogostejše se srečujemo z nestrokovno vzrejo v tako imenovanih »tovarnah«, kjer je dobiček postavljen pred dobrobit živali.

Še posebej težko je govoriti o odnosu do rejenih živali. Mnoge po nepotrebnem trpijo v neustreznih in prenatrpanih prostorih, brez dovolj naravne sve-

tlobe, svežega zraka in možnosti za naravno vedenje. Prav način, kako ravnamo z najšibkejšimi in od nas odvisnimi bitji, veliko pove o naši sposobnosti sočutja in odgovornosti.

Kako pa smo se odrezali pri češčenju Stvarnika? V Sloveniji in zahodni Evropi lahko opazimo upadanje tradicionalne verske pripadnosti in obiskovanja verskih obredov. Tudi delež prebivalstva, ki se opredeljuje za katoličane, se je v Sloveniji v zadnjih desetletjih zmanjšal. Upad tradicionalnih oblik vernosti je eden pomembnejših družbenih pojavov sodobne Evrope.

Na tem mestu se marsikomu poraja vprašanje, ali sta češčenje Stvarnika in spoštljiv odnos do njegovega stvarstva morda povezana. Kje smo mi znotraj te zgodbe? Kako lahko izboljšamo svoj odnos do vsega, kar nas obdaja?

Ekološko spreobrnjenje se ne začne nekje daleč, pri drugih ljudeh ali velikih institucijah, ampak pri vsakem izmed nas. Vsak dan imamo priložnost, da znova vzpostavimo stik z naravo in sprejmemo način življenja, ki jo manj obremenjuje. To so lahko na videz majhne spremembe. Pri prehrani, nakupovanju, ravnanju z odpadki, porabi energije in vode ter pri izbiri prevoza. Prav tako lahko razmislimo o tem, od kod prihaja hrana, ki jo uživamo. in pod kakšnimi pogoji je bila pridelana.

Ekološko spreobrnjenje zato ni zgolj vprašanje varčevanja z energijo ali ločevanja odpadkov. Je predvsem sprememba našega pogleda na svet. Pomeni, da narave ne razumemo več samo kot vira, ki ga lahko uporabljamo po svojih željah, temveč kot dar, za katerega smo odgovorni. Pomeni tudi zavedanje, da naše odločitve vplivajo na druge ljudi, prihodnje generacije in vsa živa bitja.

Ne pozabimo, da je vsak posameznik pomemben del rešitve. Spremembe, ki se začnejo globoko v naši notranjosti, imajo moč, da se prek naših misli, besed in dejanj prenesejo v prostor naše družine, Karitas in širše družbe, katere del smo. Skrb za stvarstvo tako ni le okoljska odgovornost, temveč lahko postane tudi izraz naše vere, hvaležnosti Stvarniku in ljubezni do bližnjega.

»HVALITE IN POVELIČUJTE MOJEGA GOSPODA IN ZAHVALITE SE MU V VELIKI PONIŽNOSTI«

msgr. Stanislav Zore, OFM,
ljubljski nadškof metropolit

S temi besedami sv. Frančišek zaključuje svojo Hvalnico stvarstva – pravimo ji tudi Sončna pesem –, ki jo je napisal čisto proti koncu svojega zemeljskega življenja, leta 1225 v samostanu sv. Damjana, kjer je s svojimi sestrami živela sv. Klara Asiška.

Ta pesem nas posebej pretrese, ker je te vzklike veselja in hvale Bogu, ki ga zre skozi njegove stvari, napisal ob popolni telesni izčrpanosti. Ko se pred našimi očmi vrstijo prizori sonca, lune, zvezd, vetra in zemlje, vode in ognja ter pisanih rož z zelenjem, se v nas budi veselje nad razkošnostjo, barvitostjo in svetlostjo stvarstva. A Frančišek je vse to opisoval z ugaslimi očmi. Bolezen mu je izpila pogled, duh pa je podobe prenesel v globino, v srce. In prav zaradi tega gledanja iz globine je Frančišek skozi lepoto stvarstva zrl lepoto, veličino in dobroto Stvarnika, »mojega Gospoda«.

Ko imamo pred seboj izčrpanost telesa in hkrati tudi ugaslost pogleda, nas ob veselju nad lepoto stvari močno nagovori tudi hvaležnost, s katero Frančišek zaključuje svojo hvalnico: »Zahvaljujete se mu (mojemu Gospodu) v veliki ponižnosti.« V razmišljanju človeka našega časa, tudi kristjana našega časa, iz teh besed veje protislovje: izčrpanost in slepota, istočasno pa iz istega telesa in srca poveličevanje in zahvaljevanje.

Ko nam nek dogodek ali beseda prikliče v spomin sv. Frančiška Asiškega, nam najprej pride na misel njegova odpoved: uboštvo, ki ga je spremljalo vse življenje in zaradi katerega je svojemu očetu Petru Bernardoneju vrnil celo obleko, ki je bila njegova; asiški škof Gvido ga je tedaj ogrnil s svojim plaščem in ga vzel pod zaščito Cerkve. Morda nam pride na misel njegova spokornost, zaradi katere je njegovo telo postalo izsušeno in do konca izčrpano. Marsikomu bi prišle na misel njegove rane, ali pa njegovo pridiganje pticam in nagovarjanje gubijskega volka. Vse to bi nam bilo všeč in nas navdušuje, ker v tem vidimo nekakšno posebno junaštvo, za katerega mislimo, da sami nimamo dovolj daru, da nimamo pravih pogojev, da bi pridigali pticam ali krotili volkove.

13

A pri Frančišku gre za nekaj drugega, kar je pravzaprav dosegljivo tudi nam; čisto vsem, brez izjeme. Prva in najmočnejša poteza njegovega življenja niso ne prostovoljno uboštvo, ne odpoved, s katero je dal slovo svetu in vsemu na njem, pa tudi ne čudežno nagovarjanje narave. Najmočnejša poteza njegove svetosti je hvaležnost. Njegova radikalna, neposredna hvaležnost, ki ni odvisna od zunanjih pogojev, pač pa od njegove notranje drže.

Ko letos obhajamo 800-letnico njegove smrti, nas njegov način gledanja na vso resničnost uči novih odnosov do stvarstva in do Stvarnika. Frančišek se ne zahvaljuje kot nekdo, ki izpolnjuje zahtevo bontona, ampak se zahvaljuje kot nekdo, ki priznava, da ni nič samoumevnega. Svetloba sonca, mogočna sila ognja, »sestra« smrt: vse je vredno hvale in zahvale.

Hvale in zahvale so vredne najprej stvari, ker s svojo svetlobo, s svojo nočno lepoto, s svojim žuborenjem in s svojim prasketanjem razodevajo veličino in dobroto Stvarnika, ki nam jih je podaril. Obenem pa nas spodbujajo, da hvalimo in se zahvaljujemo Stvarniku, saj brez njegove velikodušne ljubezni naše življenje ne bi bilo obdarjeno s tolikšnimi lepotami in s tolikšno močjo.

Frančišku se vse življenje spremeni v zahvaljevanje. Zahvaljuje se, ko vidi, in zahvaljuje se tudi,

ko ne vidi več. Zahvaljuje se, ko se lahko dotakne in občuti, zahvaljuje pa se tudi takrat, ko se lahko samo še spominja lepote sonca in pisanega cvetja z zelenjem.

Za kaj dejansko pri hvaležnosti gre? **Hvaležnost je protiutež čemernosti in nezadovoljstvu. Ljudje smo zelo hitro nezadovoljni in čemerni zaradi nečesa, kar mislimo, da nam pripada, da je to naša pravica, ki pa nam morda v nekem trenutku manjka.**

14

Živimo v času, za katerega bi lahko rekli, da je čas pravic. Vse brni od pravic. Od šolarja, ki še ne zna napisati svojega imena, pa do brezdomca, ki preživlja dneve na ulici. Vsi znajo zrecitirati svoje pravice, ki so svete in nedotakljive in se jih nihče ne sme dotakniti. In če kdo teh pravic ne doživlja – na kakršen koli način že –, misli, da je njegovo življenje prikrajšano, da je osiromašeno. Če je njegovo življenje samo to, kar mu pripada in morajo to zato vsi spoštovati, se njegovo življenje spremeni v revščino, ki je oropana bolj ali manj vsega. Nihče izmed nas nima vsega, kar misli, da mu pripada.

Ko pa se v življenju odločimo za hvaležnost, se vse življenje spremeni v dar, mi pa postanemo obdarovani. Obdarovani smo z jutranjim vzhodom in z zahodom sonca, obdarovani smo s tolikimi srečanji preko vsakega dneva, obdarovani smo celo sami s seboj; in ko dosežemo Frančiškovo stopnjo, smo obdarovani celo s »sestro« telesno smrtjo, ki ji nihče v življenju ne more uiti.

Ravno v spoznanju obdarovanosti človek začne doživljati vse dostojanstvo svojega življenja. Izpolnitev življenja ni v tem, da imam vse, za kar mislim, da mi pripada, ampak v tem, da vse doživljam kot dar in potrditev mojega dostojanstva.

Hvalite in povečujte mojega Gospoda in zahvalite se mu in služite mu v veliki ponižnosti.

Za srečanje župnijske Karitas:

- Vsak osebno razmisli, ali zna izraziti hvaležnost, ali pa hitro zaide v čemernost in nezadovoljstvo.
- V skupini se pogovorite, kako vam uspeva premagati čemernost in nezadovoljstvo ter za kaj ste v življenju hvaležni.

V molitvi izrazite hvaležnost za vse, kar vam je bilo dano v življenju.

celje

PESTRE IN ZANIMIVE POČITNIŠKE DEJAVNOSTI OTROK

Boža Herek

Med poletnimi počitnicami je Škofijska karitas Celje uspešno izpeljala kar sedem sklopov počitniških dejavnosti za osnovnošolske otroke, ki se jih je udeležilo 110 otrok. Prvi sklop je potekal v župnijskem domu v Libojah. Teden je bil poln doživetij, ustvarjalnih delavnic, športnih dejavnosti in druženja. Osnovnošolcem sta bila namenjena tudi drugi in tretji sklop teh dejavnosti, potekala sta med 6. in 10. julijem. Eden se je odvijal pri sv. Ceciliji v Celju in ni bil nič manj vznemirljiv, saj se je mladež podučila o veselju in naravi, obiskala drevesno hiško in občudovala zaklade, ki jih daje gozd. Družili so se s starejšimi v celjskem Domu starejših in s konji v Društvu za zaščito konj. Tudi plaval so dvakrat in počeli še marsikaj. Tretji sklop pa je bil v škofijskem domu v Vrbju, namenjen je bil gibanju in zabavi, robotiki, vožnji s kočijo, nogometu, obiskali so policiste na žalski policijski postaji in se vozili z »marico«, v delavnicah pa so nastali različni uporabni predmeti ter nove pričeške in olepšani nohti.

Preostali štirje sklopi (četrti in peti med 13. in 17. julijem, šesti in sedmi pa med 20. in 24. julijem) so potekali v škofijskem domu v Vrbju. Četrti in peti sklop sta minevala v znamenju spoznavanja poklicev, poslušanja pravljic in osvežitev v bazenu ter na

poligonu z avtomobili na daljinsko upravljanje. Veliko so se družili in brali, se ukvarjali z lokostrelstvom in slaščičarsko delavnico. Obvezna sestavina so bile osvežitve v priročnem bazenu, ki ga je bilo še v septembrskih dneh videti na dvorišču pred škofijskim domom. Zadnja dva sklopa sta potekala v znamenju svetovnega nogometnega prvenstva –

otroci so igrali nogomet s trenerji Nogometne zveze Slovenije in se razveselili napihljivih igralk, za en dan se je prizorišče spremenilo v pravi cirkus.

Tako raznolika doživetja in pustolovščine so otrokom gotovo polepšala počitniške dni, ob izdatni pomoči animatorjev in tudi staršev. Stkala so se nova prijateljstva. Vse te dejavnosti je sofinanciralo Ministrstvo za demografijo, družino in socialne zadeve in so bile za udeležence brezplačne. Organizatorji, udeleženci, animatorji in starši so ministrstvu hvaležni, da so za vse te dejavnosti imeli posluh in vanje investirali sredstva.

SREČANJE OB VODNJAKU

Boža Herek

Od nedelje, 2. avgusta, do torka, 4. avgusta, je potekal tradicionalni poletni oddih za starejše Pri vodnjaku. Z živo vodo Božje besede, ljubezni, upanja in miru smo se napajali na najrazličnejše načine. V nedeljo ob večerji in prijetnem druženju v bazenu in ob njem, v ponedeljek na celodnevni izletu v Logarsko in Zgornjo Savinjsko dolino, v torek pa ob pomenljivih pogovorih in sveti maši za pokojne usmiljene brate. Zelo, zelo lepo je bilo in komaj čakamo, da se spet snidemo! Vseh 87, kolikor nas je bilo na izletu, nas je hvaležnih za lepa doživetja,

tistih 20, ki smo tam prenočevali, pa še posebej. Bog vam povrne vso dobroto!

15

koper

BLAGOR MIROLJUBNIM

Marjana Plesničar Jezeršek

Konec avgusta se je na Sinjem vrhu nad Ajdovščino odvila že 32. mednarodna likovna kolonija Umetniki za Karitas. Kolonije se je udeležilo 10 priznanih umetnikov: **LOJZE ADAMLJE, IVAN BALAŽEVIĆ (Hrvaška), ŌZLEM KALMAZ (Turčija), ŽIGA KORENT, IGOR OREŠIČ, JERNEJA SMOLNIKAR, URŠKA STROPNIK ŠONC, NATAŠA TAJNIK STUPAR, SEVERINA TROŠT ŠPROGAR in MIHAELA ŽAKELJ OGRIN**, ki so v prijetnem in delovnem vzdušju ustvarili čudovite umetnine. Svoja dela so poleg njih darovali tudi strokovni sodelavci in drugi, ki so želeli prispevati svoj košček v zgodbo o lepoti in dobroti. Skupaj smo zbrali 60 umetniških del.

Za geslo, ki je bilo vodilo letošnje kolonije, smo izbrali besedi »**blagor miroljubnim**«. V govoru na gori nam Jezus pravi: »Blagor tistim, ki delajo za mir, kajti imenovani bodo Božji sinovi« (Mt 5,9). V negotovih časih, v katerih živimo, so njegove besede še kako aktualne in namenjene čisto vsakemu človeku. Vsak izmed nas lahko mir ustvarja najprej v svoji družini, svojem okolju, z objavami na spletu ... kot sodelavci Karitas pa je prav, da si še posebej prizadevamo za kulturo dialoga, povezujemo in presegamo delitve, sprejemamo drug drugega kljub različnim nazorom ter resnično delamo za mir.

Miroljubno želimo pristopiti k družinam v naši okolici, ki se znajdejo v stiski. To so velikokrat družine, ki se soočajo z izgubo, pa naj bo to smrt, bolezen ali izguba dela, mogoče celo izguba doma ali druge materialne varnosti. Namen tokratne, 32. kolonije Umetniki za Karitas je zato zbiranje sredstev za pomoč družinam, ki se soočajo z različnimi vrstami izgub.

Poleg ustvarjanja je kolonija vključevala tudi spremljevalne dogodke. V torek je predsednik Vipavske območne karitas g. Tomaž Kodrič daroval sveto mašo za vse žive in pokojne sodelujoče v projektu Umetniki za Karitas. Hvaležni smo mu za to in za topel nagovor, ki nas je spodbudil, naj se vedno znova odločimo za dobro, lepo, pozitivno ...

V sredo so nas obiskali nekateri novinarji, ki nam pomagajo širiti sporočilo lepote in dobrote, dan pa smo izkoristili tudi za odkrivanje naravnih lepot v bližnji okolici. Četrtek je bil dan za druženje z Umetniki za Karitas. To pomeni, da smo na ta dan na Sinji vrh povabili tudi druge umetnike, t. i. darovalce, ki so prinesli svoja likovna dela, vsi drugi ljubitelji umetnosti pa smo se lahko družili s priznanimi ustvarjalci in opazovali njihov ustvarjalni proces. Zvečer smo pripravili odprtje razstave in kratek kulturni program. Nastopil je primorski glasbenik in zvesti spremljevalec Umetnikov za Karitas Gianni ter otroci z Gore, ki so pod vodstvom Ivce Vidmar pripravili zabavno igro, ob kateri smo se vsi nasmejali.

Zbrane sta pozdravila predsednik Odbora za družbene zadeve Občine Ajdovščina g. Vili Brus ter ravnatelj Škofijske karitas Koper g. Jurij Vončina. V imenu g. škofa nas je pozdravil tudi gene-

ralni vikar msgr. Slavko Rebec, ki je z nami podelil osebno izkušnjo miru. Za slikovito predstavitev nastalih umetniških del in njihovih avtorjev je kot vedno poskrbela likovna kritičarka Anamarija Stibilj Šajn.

Hvala čisto vsem, ki na različne načine sodelujete in prispevate svoj košček v plemenito zgodbo o lepoti in dobroti, ki si podajata roko!

KARITAS POSTOJNA NA DOGODKU NA PO-STOJ-NA ŽIVI ULICI

Olena Kamenichenko

Karitas Postojna se je letos udeležila prireditve Na PO-STOJ-NA živi ulici in tržnici NVO 2026, kjer so se obiskovalcem predstavila različna društva in organizacije iz lokalnega okolja. Na svoji stojnici smo predstavili dejavnosti Karitas Postojna, ponudili informativno gradivo ter pripravili več preprostih aktivnosti, namenjenih otrokom in odraslim. Poskrbeli smo tudi za manjšo pogostitev.

Veliko zanimanja je pritegnila aktivnost Podari nasmeh. Obiskovalci so izbirali med narisanimi obrazi brez nasmeha in jim sami dodajali nasmeh. Pri ustvarjanju so sodelovali tako otroci kot odrasli, ob koncu pa je nastala pisana zbirka različnih nasmehov.

Poseben prostor na stojnici je imelo tudi Drevo dobrote. Čez dan se je polnilo z lističi z mislimi o dobroti, sočutju, pomoči in človeški bližini. Obiskovalci so lahko izbrali misel, ki jih je nagovorila, in jo dodali na drevo. Na voljo so bile tudi kratke in pre-

proste ideje za dobra dela, ki jih je lahko vsak vzel s seboj ter jih poskusil vključiti v svoj vsakdan.

Dogodek je bil priložnost za predstavitev dela Karitas Postojna ter za neposreden stik z obiskovalci različnih generacij. S preprostimi dejavnostmi smo želeli spomniti, da imajo dobrot, sočutje in majhna dobra dela pomembno mesto tudi v vsakdanjem življenju.

UDELEŽBA NA NOTI HUMANITARNOSTI V AJDOVŠČINI

Marjana Plesničar Jezeršek

28. avgusta se je na Lavričevem trgu v Ajdovščini odvila že peta Nota humanitarnosti, prireditev ob mednarodnem dnevu humanitarnih dejavnosti. Kot Škofijska karitas Koper s sedežem v Ajdovščini smo se odzvali povabilu Društva Hospic in se predstavili s svojo stojnico tako kot druge organizacije, na katere se lahko obrnete v trenutku stiske.

Dogajanje je poživila glasba ljubiteljskih glasbenikov, ki so se odzvali vabilu soorganizatorja

dogodka, Glasbenega društva NOVA.

Obiskovalci so lahko spoznali vse naše aktivnosti, žal pa smo bili zaradi slabega vremena primorani dogodek predčasno zaključiti.

VSE JE MOGOČE, ČE BOG TAKO HOČE

Darinka Dekleva

Dekanijska karitas Ilirska Bistrica letos praznuje 35 let delovanja. V teh letih so se v nje delo vključevali številni prostovoljci, ki so s svojim časom, znanjem in dobro voljo pomagali ljudem v različnih življenjskih stiskah.

Že vrsto let je ena najpomembnejših dejavnosti Dekanijske karitas pomoč najranljivejšim pri preskrbi s hrano. Vsako leto razdelijo približno 17 ton hrane in pomagajo okoli 135 družinam. Za temi številkami so ljudje z različnimi življenjskimi zgodbami, zato želijo pomoč ponuditi predvsem spoštljivo, brez občutka, da so prejemniki zaradi svoje stiske manj vredni.

Poleg pomoči pri preskrbi s hrano posvečajo pozornost starejšim, otrokom in družinam v stiski. Izvajajo preventivne delavnice o prostovoljstvu za osnovnošolce, kuharske delavnice za prejemnike pomoči, srečanja in izobraževanja. Med drugim so izvedli tudi deseturni tečaj nege bolnika na domu. Prostovoljcem in sodelavcem omogočajo različna izobraževanja, romanja in priložnosti za duhovno rast. Ta dejavnost je zahtevnejša, težko merljiva, a silno pomembna.

Ob 35-letnici je Dekanijska karitas dobila tudi obnovljeno skladišče – Center karitas v Ulici 4. armije. Prostori, namenjeni hrambi hrane, so bili potrebni obnove, zato so sredi avgusta številni sodelavci in drugi prostovoljci zavihali rokave. Vsak je prispeval po svojih močeh – s svojim delom, orodjem, znanjem in dobro voljo.

Veseli smo, da smo pri obnovi stopili skupaj. Ne gre samo za lepše prostore. Pomembno je, da je prostor primeren za hrambo osnovnih živil, ki ne potrebujejo hlajenja, da lahko ljudi sprejememo dostojanstveno in da se tudi prostovoljci v njem dobro počutijo.

Za obnovljeno podobno skladišča stoji okoli 20 prostovoljcev. Veliko jih je za varno in dobro delo molilo. Vsem skupaj in vsakemu posebej smo iskreno hvaležni.

Obnovljeni Center smo blagoslovili tudi v prisotnosti predstavnikov občinske uprave in župana, ki

se je v imenu občine zahvalil za plemenito in pomembno dejavnost Dekanijske karitas.

Ob 35-letnici se želimo zahvaliti vsem, ki so v teh letih kakorkoli pomagali pri delu Dekanijske karitas, danes pa še posebej tistim, ki so sodelovali pri letošnji obnovi.

Hvaležni smo za vse, kar smo lahko naredili skupaj. Verjamemo, da bo tudi v prihodnje Center prostor srečevanja, pomoči in človeške bližine.

Za Dekanijsko karitas Ilirska Bistrica je tako ob 35-letnici nov začetek, vendar z isto mislijo, ki jo nosijo že vsa leta: pomagati človeku takrat, ko pomoč potrebuje.

ZAČETEK PASTORALNEGA LETA

Marjana Plesničar Jezeršek

Sodelavci Škofijske karitas Koper smo se ob godu sv. Matere Terezije zbrali v cerkvi Marije, Tolažnice žalostnih, v Logu pri Vipavi, da se skupaj priporočimo v Božje varstvo ob začetku pastoralnega leta. Bog nam je namenil lepo vreme in nas skupaj zbral preko 250. Sveto mašo je ob somaševanju g. Tomaža Kodriča in Jurija Vončine daroval predsednik Škofijske karitas Koper, g. Zoran Zornik.

Božjo besedo je g. Zoran strnil v tri pomembna Jezusova dejanja, ki jim lahko sledimo pri delu s pomoči potrebnimi. Kot prvo je pomembno, da človeka vidimo, prepoznamo njegovo stisko. Nato se ga moramo dotakniti, z njim čutiti, ga razumeti. In potem ga moramo dvigniti, mu povrniti izgubljeno dostojanstvo, mu dati moč in vero, da se opogumi in stopi na pot proti boljšemu življenju.

Hvala g. Zoranu, g. Tomažu, g. Juriju, sodelavkam Karitas ter celotni skupnosti za lepo in doživetje bogoslužja ter za druženje, ki je sledilo. Lepo se je bilo srečati in si izmenjati kakšno izkušnjo. Naj bo leto blagoslovljeno in v rokah Božje Matere.

Ljubljana

KO SLOVENIJA POSTANE DOM

Alenka Petek

18. avgusta je Škofijska karitas Ljubljana v okviru programa Integra, ki ga financira Ministrstvo za demografijo, družino in socialne zadeve, v Podutiku pripravila srečanje za Venezuelce, ki so se v Slovenijo vrnili v okviru repatriacije. Nekateri od njih v Sloveniji živijo že pet let. Domači župnik g. Jože Stržaj nam je omogočil prostor, da smo lahko organizirali srečanje. Začeli smo ga s sv. mašo, ki jo je daroval Marko Čižman, predsednik ŠKL. Pri maši so vsi navzoči aktivno sodelovali in s svojo prisotnostjo ter različnimi oblikami sodelovanja prispevali k lepemu bogoslužju.

Srečanje smo nadaljevali s kulturnim programom, ki je prisotne razvedril. Folklorna skupina Kolovrat je z živahno izvedbo slovenskih ljudskih plesov predstavila del naše kulturne dediščine, vokalna skupina pa je srečanje obogatila z izborom pesmi. Še posebej pristrčen je bil zaključek folklornega nastopa, ko so plesalci medse povabili tudi udeležence srečanja. Skupaj so zaplesali in s tem na preprost, a simboličen način povezali dve kulturi, različne življenjske poti ter številne spomine.

Zelo topel sprejem so doživele tudi venezuelske glasbene točke. Ob zvokih glasbe, ki so jo dobro poznali, so se udeleženci za trenutek miselno vrnili v svojo nekdanjo domovino. Glasba je tako postala most med preteklostjo in sedanjostjo ter jim omogočila, da so delček Venezuele ponovno začutili tudi v Sloveniji.

Srečanje je bilo priložnost za številne tople pogovore, obujanje spominov in predvsem za veselje ob ponovnem snidenju, saj jim je skupna zgodba o prihodu v Slovenijo, novih začetkih in ustvarjanju življenja v novem okolju.

Še posebej razveseljivo je videti, kako so posamezniki, ki so nekoč v Slovenijo prišli z negotovostjo in številnimi vprašanji, danes tukaj našli svoje mesto. Ustvarili so si življenje, se zaposlili, stkali nova poznanstva in Slovenijo postopoma sprejeli kot svoj dom oziroma novo domovino.

Pot do tega ni bila vedno lahka. Za seboj so pustili dom, družino, prijatelje, znano okolje in del svojega življenja. Odločitev za novo pot je zahtevala veliko poguma, prilagajanja in vztrajnosti. Kljub številnim izzivom niso obupali.

Čeprav je Venezuela danes za nekatere morda že nekoliko oddaljena, človek svoje domovine nikoli zares ne pusti za seboj. Domovina ostaja v jeziku, spominih, glasbi, okusih, navadah in ljudeh, ki so ostali tam. Predvsem pa ostaja v srcu, zato smo srečanje nadaljevali ob pokušanju slovensko-venezuelske hrane.

Takšna srečanja so zelo dragocena, saj povezujejo dva svetova. Tistega, iz katerega ljudje prihajajo, in tistega, ki so si ga ustvarili tukaj. Omogočajo, da se ob skupnih spominih ohranja vez z domovino, hkrati pa utrjuje občutek pripadnosti novemu okolju. Srečanje je bilo več kot le priložnost za druženje. Bilo je srečanje življenjskih zgodb, spominov in novih začetkov. Njihove zgodbe so opomnik, da

dom ni vedno le kraj, iz katerega prihajamo. Lahko postane tudi kraj, kjer si ustvarimo novo življenje, najdemo nove ljudi ter ponovno začutimo varnost in pripadnost.

DAN SLUŽENJA NA VRHNIKI

20

V nedeljo, 30. avgusta 2026, je Župnijska karitas Vrhnika v župnijski cerkvi sv. Pavla organizirala **Dan služenja**. Namenjen je bil ostarelim, bolnim in invalidnim osebam.

Glavni dogodek dneva je bila sv. maša, ki jo je daroval župnik g. Mohor Rihtaršič. Že v uvodnem nagovoru je poudaril, da je to poseben dan, namenjen predvsem tistim, ki ne morejo vsako nedeljo k sv. maši. Ostareli, bolni in invalidni potrebujejo Božji blagoslov, da bi lažje prenašali svojo bolečino. Dovoliti morajo, da Jezus vstopi v njihovo življenje in jim pomaga nositi križe vsakdana ter hoditi za Njim. Tudi sami moramo vzeti svoj križ na rame in hoditi za Jezusom.

Gospod župnik je pridigo navezal na Jezusove besede učencem: »Če hoče kdo hoditi za menoj, naj se odpove sebi in vzame svoj križ ter hodi za menoj.« Ta osrednja misel nedeljskega evangelija je temelj naše vere. Velikokrat prihaja do neskladja med našimi željami in Božjim načrtom. Zato naj bo Jezusovo povabilo »Hodi za menoj!« osnovno vodilo v našem življenju. Bolni in trpečni so zgled, kako je treba vsak dan vzeti križ na rame. V trpljenju so vedno bolj podobni Jezusu, saj je to pot ljubezni. Kristjan mora prepoznavati Božji glas in živeti po njem, čeprav zato večkrat doživi nerazumevanje.

Gospod župnik je prisotne povabil k prejemu zakramenta bolniškega maziljenja. Bolniško maziljenje podeli posebno milost kristjanu, ki ima težave, povezane s hudo boleznijo ali starostjo. Blagoslovil

je sveto olje, s katerim je tiste, ki so pristopili, mazilil na čelo in na roki. Namen maziljenja je, da bi se oklenili Jezusa in se ne bi bali križa. Sveto bolniško maziljenje sta podeljevala g. župnik in g. kaplan.

Sveto mašo je obogatila velika skupina ministrantov in župnijska mladinska glasbena skupina. Ob spremljavi kitare so pesmi napolnile polno cerkev. Da so pri maši sodelovali tudi stanovalci Doma upokoencev, gre zahvala skavtom, ki so jih pripeljali z vozički.

Po maši smo se zbrali na župnijskem dvorišču. Sodelavke Karitas so pripravile pogostitev z dobro-

tami, ki so jih spekle dobre gospodinje. Ob nežnem glasu citer, na katere je igral g. Peter Perše, se je razvil prav prijeten pogovor.

SREČANJE OB DRUŽENJU IN SPOMINIH

Alenka Petek

Škofijska karitas Ljubljana je v okviru projekta MJU Povezani v samopomočni skupnosti v Skupnostnem središču 16. 9. ponovno pripravila druženje skupine starejših.

Ob kavi in pogovoru so udeleženci drug z drugim delili, kaj vse se jim je dogajalo od njihovega zadnjega srečanja. Povedali so o svojih skrbah, te-

žavah in vsakodnevnih preizkušnjah, pa tudi o lepih trenutkih, drobnih veseljih in dogodkih, ki so jim polepšali dneve.

Takšna srečanja so za starejše še posebej pomembna. Pomagajo ohraniti povezanost, preprečujejo osamljenost in dajejo občutek, da nekam pripadajo. V družbi ljudi s podobnimi izkušnjami in pogledi lažje spregovorijo o svojih težavah, hkrati pa skupaj praznujejo majhne in velike radosti vsakdanjega življenja. Vsak udeleženec prinese svojo zgodbo, svoje izkušnje in svoj pogled, prav zaradi tega pa so njihova srečanja tako bogata in zanimiva.

Tokratno druženje so popestrili tudi s skupnim ustvarjanjem v kuhinji. Lotili so se priprave slivovih cmokov, ob čemer se je hitro odprla prava zakladnica spominov. Slivovi cmoki so marsikoga spomnili na otroštvo in mladost, na domačo kuhinjo, mame in babice ter na čase, ko je bilo za pripravo dobrega kosila potrebno več časa in potrpežljivosti.

Med pripravo so primerjali, kako so slivove cmoke pripravljali nekoč in kako jih pripravljajo danes. Vsak je imel svoj način, svoj recept in kak skrivni nasvet. Pogovor je tako nanesele tudi na druge jedi iz mladosti, zato so si izmenjali še številne domače recepte in ideje.

Ustvarjanje in delo z rokami imata pomembno mesto tudi pri skrbi za duševno zdravje. Ko človek nekaj gnete, oblikuje, pripravlja ali ustvarja, je dejaven, osredotočen na trenutek in hkrati ustvarja nekaj konkretnega. Takšne dejavnosti lahko prinesejo občutek sprostitve, zadovoljstva in koristnosti ter omogočajo, da posameznik svojo ustvarjalnost iz-

razi na preprost in prijeten način. Še posebej dragoceno je, kadar ljudje ustvarjajo skupaj. Skupno delo spodbuja pogovor, sodelovanje, smeh in občutek pripadnosti. Pri tem ni pomembno, da je končni izdelek popoln. Pomembno je, da nekaj nastane, da so ljudje dejavni in da čas preživijo povezani z drugimi.

Ob skupnem delu ni manjkalo smeha, pripovedovanja in obujanja spominov. Vonj po kuhanih slivah in domači pripravi je navzoče za trenutek popeljal v preteklost ter obudil prijetne spomine na ljudi in trenutke, ki so jim še danes pri srcu.

To je bilo srečanje ljudi, zgodb, receptov in spominov, prepleteno s toplino, nostalgijo in veseljem, da lahko svoje izkušnje delijo drug z drugim. Za dobro počutje so dovolj že male, preproste stvari, kot so pogovor, druženje, ustvarjanje in delo z rokami.

Seveda pa je bilo na koncu najlepše, ko so lahko skupaj poskusili, kar so pripravili. Slivovi cmoki so bili še slajši, ker so jih naredili in pojedli skupaj.

maribor

Z GOSPODOM IN DRUG OB DRUGEM

Darko Bračun

14. romanje sodelavcev Karitas mariborske nadškofije v Cirkulane

Romanje sodelavcev in prostovoljcev Karitas je skozi leta postalo več kot le skupno srečanje. Je priložnost, da za nekaj časa odložimo vsakodnevne obveznosti, skrbi in naloge ter se srečamo kot skupnost ljudi, ki jih povezuje isto poslanstvo – biti blizu človeku. Na letošnjem, že **14. romanju sodelavcev Karitas mariborske nadškofije**, smo se zbrali pri sv. Barbari v Cirkulanah. Prišli smo iz različnih krajev naše nadškofije, vsak s svojimi izkušnjami, zgodbami in odgovornostmi, a povezani v molitvi, srečanju in služenju.

Prav takšna srečanja nas spomnijo, da Karitas ne živi samo takrat, ko delimo materialno pomoč, obiskujemo bolne in ostarele, spremljamo družine ali odgovarjamo na številne druge stiske ljudi. Karitas živi tudi takrat, ko se znamo ustaviti, srečati drug drugega, se zahvaliti, prisluhniti in skupaj zaje-
ti novih moči. Prostovoljsko delo namreč potrebuje tudi skupnost, v kateri človek ve, da pri svojem služenju ni sam.

22

Središče romarskega dne je bila sveta maša, ki jo je vodil mariborski nadškof metropolit in predsednik Slovenske karitas **msgr. mag. Alojzij Cvikl**. V ospredju je bila preprosta, a zelo povedna misel: **ljubezen ima dve roki – z eno objemamo Boga, z drugo svojega bližnjega**. Ena brez druge ne more v polnosti živeti. Naša vera dobiva svojo konkretno podobo prav v odnosu do človeka, ki potrebuje naš čas, bližino, besedo ali pomoč. In prav služenje bližnjemu nas vedno znova vrača tudi k izviru Ljubezni.

Romarski dan se po sveti maši ni končal. Nadaljevali smo ga ob skupni mizi, v pogovoru in sproščenem druženju ter ob spoznavanju bogate dediščine Cirkulan. Obiskali smo grad Borl, Park etnografske dediščine Cirkulane in spominsko sobo dr. Vladimirja Bračiča, nekateri pa so čas namenili tudi osebni molitvi. Dan smo zaokrožili s kulturnim programom in skupno večerno molitvijo. Prav v teh preprostih trenutkih – ob mizi, med pogovorom, ob srečanju znanih obrazov in novih ljudi – se je znova pokazalo, kako dragoceno je, da Karitas ni le organizacija, ampak predvsem občestvo ljudi.

Za gostoljuben sprejem in pripravo romanja smo posebej hvaležni domačemu župniku **g. Jožefu Pasičnjeku**, sodelavcem župnije in **Župnijski karitas Sv. Barbara v Cirkulanah**, posebej ge. Silvi in ge. Darji ter številnim prostovoljcem, ki so vložili veliko časa in dela v pripravo srečanja. Iskrena hvala tudi **županji Občine Cirkulane Antoniji Žumbar**, **ravnateljici OŠ Cirkulane-Zavrč Suzani Petek**, gasilcem in vsem domačinom, ki so s svojo odprtostjo in pomočjo prispevali, da smo se v Cirkulanah počutili dobrodošli. Posebna zahvala velja

tudi nadškofovemu tajniku **g. Primožu Lorbku**, ki je prevzel velik del organizacijskega bremena ter povezal številne ljudi in naloge v skupno celoto.

Največja zahvala pa gre vsem **sodelavkam, sodelavcem in prostovoljcem Karitas**, ki dan za dnem v svojih župnijah in okoljih uresničujete poslanstvo Karitas. Veliko vašega dela ostane skritega in neopaženega. Pogosto ga ni mogoče izraziti v številkah in poročilih: pogovor z osamljenim človekom, obisk starejšega, potrpežljivo poslušanje nekoga v stiski, priprava paketa, vožnja, obisk družine ali preprosto zagotovilo: »Niste sami.« Prav iz takšnih drobnih dejanj raste velika mreža dobrote.

UTRJEVANJE POSLANSTVA IN MEDSEBOJNA SPODBUDA

Darko Bračun

Karitas ne povezujejo le programi, projekti in skupne naloge. Še globlje nas povezuje poslanstvo – biti blizu človeku, ga sprejeti, slišati in z njim deliti del poti. Prav zato so srečanja med sodelavci Karitas iz različnih krajev in držav dragocena priložnost za medsebojno spodbudo, izmenjavo izkušenj in ponovno odkrivanje bistva našega služenja.

Pred godom sv. Matere Terezije, zavetnice Karitas, sta predsednik Nadškofijske karitas Maribor g. Branko Maček in član Sveta NŠKM ter predsednik Dekanijske karitas Maribor g. Andrej Firbas, župnik v Limbušu, obiskala Srbijo.

Prvi del obiska je bil namenjen srečanju s člani Društva Slovencev Planika v Zrenjaninu. Predstavili so svoje dosedanje delo in načrte ob 25-letnici delovanja društva. Posebno skrb namenjajo ohranjanju slovenskega jezika, kulture in povezanosti s Slovenijo. Prav v teh dneh so vpisovali nove otroke in mladostnike v tečaj slovenskega jezika. Društvo Planika velja za eno dejavnejših slovenskih društev v Srbiji, njegovi člani pa z veliko zavzetostjo nadaljujejo poslanstvo, zaradi katerega je bilo pred četrto stoletje ustanovljeno.

Pot se je nato nadaljevala v Aleksinac, kjer že vrsto let raste prijateljska in sodelovalna vez s tamkajšnjo Karitas. Pogovori niso bili namenjeni le izmenjavi informacij o programih in možnostih nadaljnjega sodelovanja. Najdragocenejši del obiska je bil odhod na teren skupaj s sodelavci Caritas Aleksinac, kjer so obiskali ljudi, ki jim Karitas pomaga.

Tam statistika, poročila in številke dobijo obraz.

Obiskali so starejšo invalidno gospo, ki skupaj z možem živi v težkih razmerah. Ob srečanju ni mogla zadržati solz. Povedala je, da brez pomoči Karitas preprosto ne bi zmogla. Njene besede niso govorile le o materialni pomoči. Govorile so o občutku, da v svoji stiski ni ostala sama.

Tudi življenjska zgodba moškega srednjih let, ki živi sam, je bila pretresljiva. Pri osmih letih je izgubil starše in odraščal v domu. Bil je prvi uporabnik, ki

v veliki življenjski stiski. Takrat je poklical Karitas. Sodelavci niso ostali le pri enkratni pomoči, ampak so ga spremljali in z njim prehodili najtežje trenutke. Danes čaka na protezo. Z veliko željo pripoveduje, da pričakuje dan, ko bo lahko ponovno sam prišel v prostore Karitas in se vključil v prostovoljsko delo.

Prav v tej njegovi želji je mogoče prepoznati nekaj bistvenega za Karitas: človek, ki je danes prejemnik pomoči, lahko jutri postane tisti, ki pomaga drugemu. Karitas zato ni odnos med »tistimi, ki imajo«, in »tistimi, ki nimajo«. Je skupnost ljudi, kjer se v različnih obdobjih življenja naše vloge spreminjajo, dostojanstvo vsakega človeka pa ostaja enako.

Izpolnjen dan so sklenili z molitvijo v samostanu sv. Romana in pri cerkvi sv. Nestorja. Po številnih srečanjih in življenjskih zgodbah je bila molitev priložnost, da vse doživeto položijo pred Boga – ljudi, njihove stiske, sodelavce Karitas in poslanstvo, ki nam je zaupano.

Naslednji dan, na god sv. Matere Terezije, sta se g. Branko Maček in g. Andrej Firbas pridružila slovesnemu bogoslužju v cerkvi, posvečeni tej veliki svetnici ljubezni do najbolj ubogih. Pri sveti maši, ki jo je vodil beograjski nadškof kardinal Ladislav Nemec, sta somaševala skupaj z drugimi duhovniki. Bratsko srečanje se je nadaljevalo ob skupni mizi, v pogovoru in medsebojni izmenjavi.

Sv. Mati Terezija nas s svojim življenjem vedno znova vrača k preprostemu vprašanju: ali znamo v človeku pred seboj prepoznati Kristusa? Naše sinovstvo in hčerinstvo v Bogu se namreč razodeva prav v našem odnosu do bližnjega. Bog nas vodi po različnih poteh in nam vedno znova daje priložnost, da svojo vero spremenimo v dejanje bližine, poslušanja in Ljubezni.

Obisk Caritas Aleksinac zato ni bil le obisk partnerske organizacije. Bil je srečanje ljudi, ki vsak v svojem okolju skušajo odgovoriti na isto poslanstvo. Takšne izmenjave utrjujejo medsebojne vezi, odpirajo prostor za učenje drug od drugega ter nas opominjajo, da Karitas presega meje župnij, škofij in držav.

Predvsem pa nas srečanja z ljudmi, ki jim služimo, vračajo k izvoru. Za vsakim paketom hrane, obiskom, pogovorom, prevozom, uro prostovoljnega dela ali drugo obliko pomoči je človek. In prav v njem smo poklicani prepoznati brata ali sestro.

To je poslanstvo Karitas – poslanstvo Ljubezni.

se je vključil v možnost tuširanja in zagotavljanja osnovnih higienskih storitev, ki jih nudi tamkajšnja Karitas. Živi zelo skromno, vendar mu poleg konkretne pomoči veliko pomeni predvsem to, da lahko pride v prostore Karitas, kjer se z njim pogovarja, ga poznajo in sprejemajo kot sebi enakega. Tudi sam se, kolikor zmore, vključuje in pomaga drugim.

Posebej močno pričevanje je bilo srečanje s 47-letnim moškim, ki je po amputaciji noge ostal

novo mesto

BITI BLIZU ČLOVEKU

Simon Dvornik

Škofijsko romanje bolnikov, invalidov in starejših na Zaplaz

24

Na Zaplazu smo se zbrali na tradicionalnem škofijskem romanju bolnikov, invalidov in starejših. Romanje sta soorganizirali Škofija Novo mesto in Škofijska karitas Novo mesto, ki s svojim delovanjem posebno pozornost namenja bolnim, starejšim, invalidom ter njihovim svojcem.

Dogodek je bil izraz temeljnega poslanstva Karitas: biti blizu človeku, zlasti takrat, ko se znajde v bolezni, osamljenosti ali nemoči. Škofijska karitas Novo mesto to poslanstvo uresničuje s pomočjo zaposlenih, sodelavcev in številnih prostovoljcev, ki v lokalnih okoljih obiskujejo ljudi v stiski, jim prisluhnejo in pomagajo pri vsakdanjih potrebah. Romanje na Zaplaz je zato več kot le tradicionalno srečanje. Je vidno znamenje skupnosti, ki se ob ranjenem človeku ustavi in ga ne pušča samega.

Romarji so se pred sveto mašo zbrali pri molitvi rožnega venca. Slovesno somaševanje je vodil novomeški škof msgr. dr. Andrej Saje, ob njem pa so somaševali predsednik Škofijske karitas Novo mesto dr. Štefan Hosta, bolniški duhovnik p. Marko Novak, župnik in rektor svetišča Franc Vidmar ter drugi duhovniki. Med bogoslužjem so bolni in ostareli lahko prejeli zakrament bolniškega maziljenja, pred sklepom pa je sledil blagoslov z Najsvetejšim. Ljudsko petje je spremljal organist Matej Burger.

Škof Saje je pridigo začel z zahvalo vsem, ki skrbijo za bolne in starejše: zdravstvenemu in negovalnemu osebju, duhovnikom, redovnicam in redovnikom, sodelavcem Karitas, prostovoljcem ter predvsem domačim in svojcem, ki svoje bližnje spremljajo iz dneva v dan.

Ob Marijinem zgledu je poudaril, da trpljenja drugega človeka pogosto ne moremo odpraviti, vedno pa mu lahko podarimo svojo bližino. Marija ni mogla odstraniti Jezusovega trpljenja, vendar ga ni zapustila. Ostala je ob njem. Prav takšna navzočnost je dragocena tudi v bolezni, starosti in nemoči – ostati ob človeku, mu prisluhniti ter mu pokazati, da ni sam.

»Dragi bolni in starejši, Bog ne gre mimo vas,« je poudaril škof Saje. »Človekova vrednost ni odvisna od tega, koliko lahko naredi, proizvede ali koristi drugim. Njegovo dostojanstvo ostaja nespremenjeno tudi v bolezni in starosti. Tudi ta del življenja je lahko rodovit – z molitvijo, dobro besedo, potrpežljivostjo, hvaležnostjo, odpuščanjem in blagoslovom bližnjih.

Skrb za bolne ne more biti naloga enega samega človeka. Potrebni so družina, zdravstveni in negovalni delavci, sosede, prostovoljci, župnijska skupnost ter sodelavci Karitas. Prav povezovanje teh ljudi je pomemben del poslanstva Škofijske karitas Novo mesto. Njena naloga ni le razdeljevanje materialne pomoči, temveč tudi ustvarjanje skupnosti, v kateri je človek opazen, slišan in sprejet.

Škof Saje je nagovor sklenil s prošnjo k Mariji, Zdravju bolnikov, naj spremlja vse, ki trpijo, krepi njihove svojce in pomaga, da bomo znali opaziti človeka ob svoji poti ter se ob njem ustaviti. Njegovo osrednje povabilo pa ostaja preprosto in zavezujoče: 'Ne pojdimo mimo.'

Po maši se je romanje nadaljevalo z druženjem, pogovorom in medsebojno podporo. Srečanje na Zaplazu je znova pokazalo, da so bližina, sočutje in človeška navzočnost pogosto najdragocenejša pomoč, ki jo lahko ponudimo.

DNEVI DUHOVNOSTI

Marjan Dvornik

V programu dela Škofijske karitas Novo mesto so tudi dnevi duhovnosti v času pred praznikom Marijinega vnebovzetja. Program izvajamo na Butoraju, v župniji Črnomelj, na kmetiji Vinka in Marinke Kocjan. Namenjen je vsem, ki žele nekaj narediti v svojem duhovnem življenju. V okvir sinodalnosti vgrajujemo izkustvo občestva, druženja z udeleženci in Jezusom, kar je temeljno izkustvo Cerkve. Osnovni namen je, da ponudimo prostovoljcem, ki so aktivni v župnijskih Karitas, da razširijo umevanje poslanstva prostovoljnega dela na področje duhovnih del usmiljenja. Vsekakor pa so dobrodošli tudi vsi, ki so »žejni žive vode«. To se ne dogaja samo s poslušanjem in pogovorom, ampak tudi z aktivno udeležbo v konkretnem življenju občestva, ki se je zbralo.

Prav zanimivo je bilo, da nas letos vročina ni zdelala, čeprav tako žgočega poletja še ni bilo. Rahla sapica, kot tista pri preroku Eliji, nas je božala in ustvarjala pridih nebeške bližine. Še na poseben način smo doživljali edinstvo. Očitno postajamo družina. Vsi gostje so odpirali svoja srca, govorili to, kar so živeli in doživeli, kar so doumeli, da je vredno deliti z nami. Peter, nekdanji župnik v tej župniji, nas je popeljal k poklicanosti. Najprej preko svetopisemskih primerov, potem pa do tega, kako je to uresničeval na svoji duhovniški poti. Ko ti Bog naroči, da se odpraviš, ne sprašuj ne kdaj ne kam, ampak vstani in pojdi. V zaupanju, da je vedno s teboj, poslušaj njegov glas in odpiral ti bo prave uvide za rešitev nalog, ki so pred teboj. Barbara nas je popeljala na pota evangelizacije, to je v vsak stik in odnos z drugimi ljudmi. Pomembno je, da je naše življenje prežeto z veselo novico, ki nam jo je razkril Jezus. Sestra Slavka nas je popeljala v albanske gore, kjer je odpirala dotike Božje ljubezni dekletom in ženam, ki so živele na dnu družbe. V petkovi delavnici pa smo odkrivali razsežnosti duhovnega sveta, v ka-

terem se želimo družiti z Jezusom in nebeškim Očetom.

Organizacijski del so okrepile animatorke Škofijske karitas Novo mesto, ki so vsak dan v delavnicah z otroki ustvarjale izdelke, ki so jih potem ponujali udeležencem. Zbrane darove bodo podarile misijonarju Pedru Opeki, ko letos pride v Slovenijo.

Posebej bi želel omeniti ponudbo odprte knjižnice, ki jo pripravi Simon z revijami in knjigami, ki so obiskovalcem dostopne za branje ali izposojno brez obveznosti. Želja je le, da prebrano literaturo podarijo naprej prijateljem in tako odprejo možnost duhovnega pogovora.

Pričakujem, da bo tovrstna ponudba duhovnih izkušenj v naslednjem letu privabila še več aktivnih vernikov, saj je pri vsakem več kot dovolj prostora za širjenje duhovnega obzorja.

VABILO NA PRAZNOVANJE 20. LET KARITAS NOVO MESTO

V četrtek, 22. oktobra 2026, ob 19. uri v Kulturnem centru Janeza Trdine v Novem mestu.

20 let delovanja je za nas priložnost, da se s hvalečnostjo ozremo na prehojeno pot ter se zahvalimo vsem prostovoljcem, sodelavcem, dobrotnikom, ustanovam in partnerjem, ki so v teh letih soustvarjali naše poslanstvo pomoči človeku v stiski.

Slavnostni govor bo imel **novomeški škof msgr. dr. Andrej Saje**, dogodka pa se bo udeležila tudi **ministrica za demografijo, družino in socialne zadeve Mateja Ribič**.

Večer bo namenjen zahvali, srečanju in pogledu v prihodnost delovanja Karitas v naši skupnosti in krajevni Cerkvi.

Veseli in počaščeni bomo, če se nam boste ob tem pomembnem jubileju pridružili.

S spoštovanjem,

Simon Dvornik, generalni tajnik
Škofijske karitas Novo mesto

CELJE

LETOVANJE DRUŽIN

Mira Kunštek in Metka Šumej

Tudi letos je Škofijska karitas Celje omogočila letovanje družin v Sončni hiši v Portorožu, ki poteka v okviru Slovenske karitas. V dveh terminih (prvi med 10. in 15. avgustom in drugi med 17. in 22. avgustom) se je zvrstilo 18 družin.

Družine so se lepo povezale, stkale prijateljstvo in za kratek čas pozabile na skrbi. Otroci so uživali v animacijah, igrah in druženju z vrstniki. Z ladjico smo se odpeljali na izlet v Izolo in obiskali akvarij v Piranu. Tudi za duhovnost je bilo poskrbljeno, saj je bil z nami prvi mož Škofijske karitas Celje, duhovnik Rok Metličar.

»Letos je bilo za nas posebno doživetje, ker smo šli prvič skupaj na počitnice, in to na morje, kot družina. Z mojem sva bila nazadnje na morju pred 13 leti, pred rojstvom prvega otroka, potem pa so razmere in delo poskrbele za to, da smo zaradi živine vedno opustili misel, da bi si oddih sploh privoščili. Smo velika družina s sedmimi otroki, zato je vse skupaj nekoliko težje uskladiti. Vsi otroci, sploh starejši trije, so si želeli skupnega počitnikovanja z nama, staršema, najmlajši štirje so morje videli in doživeli prvič in so bili seveda navdušeni. V Sončni hiši so bile poleg nas še druge družine, s katerimi smo se družili in stkali nova poznanstva. Ekipa v kuhinji nam je pri vsakem obroku postregla z okusno in raznoliko hrano, otroci so igrali družabne igre in ustvarjali na delavnicah, najbolj pa so uživali na plaži in pri čofotanju v morju. Posebno doživetje je bila vožnja z ladjico od Portoroža do Izole in izlet z avtobusom v Piran, kjer smo si ogledali Akvarij. Za piko na i nas je s svojim obiskom počastil gospod škof Maksimilijan Matjaž, ki je tudi krstil našega najmlajšega otroka Alfija. Vsi smo bili prijetno presenečeni in veseli vnovičnega snidenja z njim, kar smo ovekovečili tudi s skupno fotografijo. Letovanje nam bo ostalo v lepem spominu in veseli smo, da smo lahko bili del te zgodbe.«

Blažka Šutar

Nič manj vznemirljiv ni bil tudi drugi termin letovanja družin. Po namestitvi in spoznavanju s počitniškimi sodrugi ter okolico in plažo so ob čofotanju, plavanju in raziskovanju morskega okolja dnevi hitro minevali. Podmorski svet pa smo imeli možnost poglobljeno spoznati, ko smo se odpeljali do Pirana in tam obiskali Akvarij. Z velikim zanimanjem smo

občudovali skrivnostno morsko življenje v globinah. Ko je bilo kaj časa, smo ustvarjali na delavnicah. Izdelovali smo okvirje za fotografije, risali na majice, pravi modni hit pa so bile zapestnice, ki nas bodo še nekaj časa spominjale na prijetne počitniške dni. Ob igranju

družabnih iger smo se prijetno družili, nasmejali in se sprostili ter se tako razbremenili običajnih skrbi. Dneve na plaži smo preživljali lahkotno, pod senčniki, na ležalnikih in ob sproščenem plavanju. K sproščanju in nabiranju novih moči so pripomogli tudi sprehodi, prežeti z vonjem in milino obmorske klime. Ob obisku škofa dr. Maksimilijana Matjaža, ki je bil v tem času tudi sam na počitnicah ob slovenski obali, smo bili počaščeni, da je prišel in se družil z nami. Za odlično kulinariko je skrbel kuhar Matej z ekipo; od jutra do večera so nas razvajali z dobrotami. Z lepimi vtisi smo se v soboto odpravili nazaj domov in v srcu odnesli s sabo košček Portoroža.

DNEVI, POLNI DRUŽENJA, VESELJA IN HVALEŽNOSTI

zbrala: Boža Herek

Na letovanju starejših v Sončni hiši v Portorožu je v drugem terminu (od 7. do 11. septembra, tretji termin je bil še prvi teden v oktobru) 23 starejših preživelo čudovite dni, kjer ni manjkalo prijetnega druženja, dobre volje, smeha in lepih doživetij. Za njihovo udobje, varnost in dobro voljo je poskrbela sedemčlanska ekipa Škofijske karitas Celje. Pot iz Celja se je začela z vlakom do Divače, od koder je bil organiziran nadomestni avtobusni prevoz. V izogib napornemu pretovarjanju, in da bi starejšim olajšali pot, je ekipa s kombijem poskrbela za prevoz prtljage iz Divače do nastanitve. Teden se je začel s čudovitim sončnim vremenom, zato so nekateri prva dva dneva izkoristili za osvežitev v morju. Vsa ko jutro so dan začeli s srečanjem pri Gospodu v kapeli. Za duhovno bogate svete maše je poskrbel duhovnik Andrej Mazej. V torek so ujeli še zadnje žarke lepega vremena in se z ladjico odpeljali na iz-

let do Izole. Večeri so bili rezervirani za spoznavanje in prijetno druženje. Sredi tedna so se nad Obalo zgrnili močni nalivi. Slabo vreme ni pokvarilo razpoloženja, saj so v sredo praznovali rojstni dan ge. Karle. Četrtek večer je prinesel posebno presenečenje: na obisk je prišla gospa Anica Milanović, ki je v vlogi priljubljene Lizike poskrbela za obilo smeha in zabave. Večer so po obilni večerji zaključili s pesmijo in učenjem plesnih korakov bachate.

Teden so sklenili s skupnim čiščenjem, odličnim zadnjim kosilom in željo, pravzaprav zavezo, da se kmalu spet snidejo.

»Izreči želim veliko in iskreno zahvalo vsem sodelavcem Karitas, ki ste s svojim trudom, dobro voljo, potrpežljivostjo in srčnostjo poskrbeli, da je bilo naše letovanje tako lepo. Hvala za vsako prijazno besedo, pomoč, nasmech in čas, ki ste nam ga namenili. S svojim delom nam podarjate nekaj, česar se ne da kupiti – pozornost, bližino in občutek, da smo pomembni. Posebna zahvala gre naši kuharici in njenim pridnim pomočnikom, ki so vsak dan skrbeli, da smo bili dobro in okusno nahranjeni. Bilo je okusno, domače in pripravljeno s srcem – zato iskrena hvala! Iskreno zahvalo namenjamo tudi g. župniku Andreju Mazeju, ki je bil ves čas z nami in je vsako jutro daroval sveto mašo. Hvala za njegove spodbudne besede, molitev in duhovno bližino, s katero nam je pomagal, da smo vsak dan začeli v miru in povezanosti z Bogom. Hvala tudi vsem, ki ste s svojo prisotnostjo, molitvijo in petjem obogatili naše svete maše. Skupaj smo ustvarili lepo in globoko duhovno doživetje, ki se ga bomo še dolgo spominjali. Iz srca hvala vsem, ki ste s svojim časom in dobro voljo pripomogli, da je bilo naše letovanje veliko več kot oddih ob morju – bilo je pet dni druženja, vere, prijateljstva, veselja in srčne bližine.«

Marjetka Štor

LJUBLJANA

POČITNICE STAREJŠIH - TEDEN ZA TELO, DUHA IN PRIJETNO DRUŽENJE

Alenka Petek

Teden počitnic starejših, ki je potekal od 31. 8. do 4. 9. v Portorožu, je bil preplet prijetnega druženja, izletov, pogovorov, ustvarjalnosti, duhovne poglobitve in seveda tudi veliko sprostitve. Namenjen je bil tudi ohranjanju telesnega in duševnega zdravja, saj smo skozi različne dejavnosti skrbeli za telo, razgibavali duha in si vzeli čas drug za drugega pa tudi zase.

Vsako jutro smo začeli s telesno vadbo. Razgibali smo telo, sprostili in prebudili mišice ter poskrbeli, da smo dan začeli bolj sproščeno, gibljivo in polni energije. Jutranja telovadba je bila prijeten začetek dneva, ki nas je spodbudil h gibanju in dobremu počutju.

Prvi dan smo se udeleženci spoznavali na prav poseben način. Vsak si je izbral sliko, ki ga je najbolj pritegnila, in z njeno pomočjo predstavil sebe, svoje misli in občutke. Tako smo že prvi dan odprli vrata iskrenim pogovorom ter ustvarili prijetno in povezano skupnost.

Poseben pečat tednu so dale ustvarjalne delavnice. Izdelovali smo, slikali, ustvarjali in se skozi različne dejavnosti poglobljali vase. Ugotavljali smo, da lahko tudi barve, slike in izdelki povedo marsikaj o nas, naših občutkih in doživljanju sveta.

Za dobro voljo in prijetna presenečenja je ves teden skrbel tudi naš skriti prijatelj. Vsak je imel svojega neodkrita prijatelja, ki ga je razveseljeval z drobnimi pozornostmi, lepimi mislimi in majhnimi presenečenji. Radovednost, kdo se skriva za skriv-

nostnimi dejanji, je ves teden ustvarjala posebno igrivo in prijetno vzdušje.

Veliko časa smo namenili tudi sprostitvi. Kopa- nje, plavanje in uživanje v bazenu so bili odlična pri- ložnost za oddih, klepet in druženje. Tudi takšni trenutki so pomembni za naše dobro počutje, saj sprostitev, gibanje in druženje pomembno prispevajo k ohranjanju zdravja in kakovosti ži- vljenja.

Teden pa ni bil namenjen le telesnemu počit- ku, temveč tudi duševni in duhovni poglobitvi. Udeležili smo se sv. maše v Strunjanu, ki jo je daroval župnik Bojan Ravbar. Ob razlagi slik, ki krasijo cerkev, smo odkrivali njihovo sporočilo in spoznavali Marijino življenje. Posebno doživetje je bil obisk piranskega minoritskega samostana, med katerim spoznavali bogato zgodovino in du- hovno dediščino samostana.

V Sečoveljskih solinah smo spoznavali življenje in delo solinarjev ter preizkusili letošnji pridelek soli.

Naš teden je minil prehitro. V njem se je zvrstilo veliko lepih trenutkov – od ustvarjanja in iskrenih pogovorov do izletov, duhovnih doživetij, kopanja in smeha. Predvsem pa smo bili skupaj. Spoznali smo nove ljudi in si ustvarili spomine, ki bodo ostali z nami še dolgo.

Počitnice starejših tako niso bile le oddih, ampak teden, ko smo si vze- li čas drug za drugega, za naravo, za ustvarjalnost in tudi zase.

Teden, poln gibanja, ustvarjalnosti, doživetij, prijateljstva in veselja, nas je spomnil, kako pomembno je ostati aktiven, radoveden, povezan in odprt za nova doživetja v vseh obdobjih ži- vljenja.

MARIBOR

TRENTKI, KI OSTAJAJO

Darko Bračun

Hvaležnost, bližina in veselje skupnosti so zazna- movali letošnje letovanje starejših v Portorožu. Ude- leženci iz Koroške, Podravja in Slovenskih gorik so skupaj doživeli dragocene trenutke oddiha, pogovora in medse- bojne povezanosti. Obiskali so Piran, se z ladjico odpra- vili proti Izoli ter se osvežili v prijetno toplem morju.

Za prijeten potek letova- nja je z veliko predanostjo skrbela ga. Lijana, za duhovno spremljanje predsednik NŠKM g. Branko, za dobro počutje ob skrbno pripravljeni mizi pa ga. Betka. Teden je vse prehitro minil, vendar bodo ostali lepi spomini: dobra beseda, stisk roke, sku- pen smeh in zavest, da nihče ne hodi sam. Naj se vse podarjeno vtisne v srca kot pečat hvaležnosti za ljudi, srečanja in trenutke, ki bogatijo življenje.

SLOVENSKA KARITAS ZBIRA SREDSTVA ZA POMOČ PRIZADETIM OB POPLAVAH IN PLAZOVH V NEPALU

Jana Lampe

Prebivalce Nepala so konec avgusta 2026 po vdoru ledeniškega jezera na meji s Kitajsko prizadele uničujoče poplave in plazovi, v katerih je okoli 1.400 ljudi izgubilo življenje, številni so še pogrešani, več tisoč je ranjenih. Poplave so povzročile tudi ogromno materialno škodo. Mnogi so ostali na prostem brez strehe nad glavo, brez hrane in osnovnega imetja. Caritas Nepal je od samega začetka katastrofe na terenu in pomaga s hrano, higienskimi potrebščinami, začasnimi zavetišči in zdravili ter prosi za solidarnost. *»Vaša podpora lahko v teh težkih časih prinese upanje, dostojanstvo in nujno olajšanje družinam, ki trpijo in potrebujejo pomoč,« je dejala s. Cecilia Durga Shrestha, izvršna direktorica Caritas Nepal.* Slovenska karitas se je na prošnjo Caritas Nepal in poziv mednarodne mreže Caritas Internationalis takoj odzvala z zbiranjem sredstev za pomoč prizadetim v Nepal.

Predsednik Caritas Nepal, p. Silas Bogati, je povedal, da so razmere v državi bistveno bolj katastrofalne, kot so kazale prve ocene. *»Ljudje so zdaj bolj negotovi kot po potresu v letu 2015.*

Blato je vsepovsod, globoko je od enega pa vse do šestih metrov. Blato polni zgradbe in otežuje dostop do odrezanih vasi. Več kot 40 kilometrov glavnih cest je popolnoma odplavljenih, uničenih je 35 vozni in 45 visečih mostov. Nekatere gorske vasi so dosegljive izključno s helikopterji. Uničenje štirih hidroelektrarn je odrezalo državo od 8 % celotne oskrbe z elektriko.»

Med najbolj pretresljivimi zgodbami s terena je usoda otrok, ki so v poplavah izgubili starše. *»V kraju Uttargaya v okrožju Rasuwa je naša ekipa našla 56 osirotelih otrok, ki so vsi stisnjeni v eni sami sobi. Ti otroci so v hudem šoku in preprosto še ne morejo razumeti, kaj pomeni ostati brez staršev. Nujno jim moramo zagotoviti hrano, zasilna bivališča in plačati najem prostorov ter oskrbnika, ki bo*

skrbel zanje in jim kuhal, saj vlada ne more tako hitro vzpostaviti sirotišnice. Ker so bile številne šole na poplavljenem območju poškodovane, načrtujemo tudi postavitev 20 zasilnih učilnic s psihosocialno podporo in igralnimi kompleti, da bi v poplavah prizadetim otrokom vrnil vsaj kanček normalnosti,« opisuje Arpana Karki, vodja programov za nesreče pri Caritas Nepal.

Sodelavci in prostovoljci Caritas Nepal so se na prizadetih gorskih območjih takoj odpravili na teren, kjer ocenjujejo škodo in zbirajo informacije o nujnih potrebah, da bodo lahko pripravili usklajen in učinkovit odziv skupaj s škofijskimi Karitas in Caritas

Internationalis. Dostava pomoči poteka v izjemno nevarnih in težkih razmerah. Ena izmed mladih ekip Caritas Nepal je s tovornjaki s hrano iz Katmanduja do Nuwakota potovala kar 18 ur. Zaradi močnega deževja, ozkih cest in nevarnosti plazov so morali noč preživeti ujeti na poti, prespati v avtomobilih, a so kljub temu uspešno dostavili pomoč.

Caritas Nepal bo v prvi fazi nujnega odziva pomagala 4.000 najbolj prizadetim gospodinjstvom. V sedmih skupnostnih kuhinjah že pripravljajo in razdeljujejo tople obroke, nudijo tudi zača-

ših življenjskih potrebščin in plačilo najema stanovanja. Njihova pomoč bo obsegala tudi vzpostavitev začasnih učnih centrov, gradnjo sanitarij v šolah in zdravstvenih postajah, pomoč pri obnovi poškodovanih vodnih sistemov. Pozneje bo Caritas Nepal prizadetem družinam pomagala pri obnovi domov in ponovnem zagonu dejavnosti za preživetje.

Do zdaj ste solidarni Slovenci za Nepal prispevali že več kot 20.000 evrov pomoči. **Ministrstvo za zunanje in evropske zadeve RS** pa je Slovenski karitas, ki je njegov strateški partner na področju mednarodne humanitarne pomoči, za to namenilo 100.000 evrov. Preko projekta zunanjega ministrstva bo na prizadetih območjih v Nepalju v okrožjih Rasuwa, Nuwakot in Dhading **460 družin prejelo sredstva za plačilo najemnine stanovanja ter materialno pomoč za zimo** z žimnicami, odejami, oblekami ter hrano za no-sečnice in otroke v starosti do 5 let.

K solidarnosti vabimo tudi vas. Vsak darovan znesek neposredno lajša stisko družin na terenu: 40 evrov zagotavlja mesečni paket hrane za celotno družino, 18 evrov krije higienski paket za družino, s 24 evri pa se kupi letna ali zimska oblačila za eno osebo.

Svoj dar lahko **posredujete z SMS sporočilom KARITAS5 ali KARITAS10 na 1919 in darovali boste 5 oziroma 10 EUR** ali z nakazilom na:

Slovenska karitas,
Kristanova ulica 1, 1000 Ljubljana,
TRR: SI56 0214 0001 5556 761 (odprt pri NLB),
namen: POPLAVE NEPAL,
sklic: SI00 885,
koda namena: CHAR.

Za nakazilo lahko uporabite tudi to QR kodo:

Hvala za vsak dar!

sno namestitvev, razdeljujejo nujne pakete za zasilna bivališča (ponjave, odeje in spalne podloge), higienske pripomočke, solarna svetila ter nujna zdravila za zdravstvene postaje ter nudijo psihosocialno pomoč. Vzpostavili so tudi pet varnih kotičkov za otroke, predvsem sirote, ki so v teh poplavih izgubili starše. Trenutno v teh varnih kotičkih skrbijo za 183 otrok. Najbolj prizadetim družinam bodo pomagali z neposredno denarno pomočjo za nakup najnujnej-

NAGRADNA KRIŽANKA

oktober Simon Dvornik

Geslo križanke napišite na dopisnico, pripišite ime, priimek, naslov in telefonsko številko ter pošljite do 17.10.2026 na naslov: Slovenska karitas, Kristanova 1, 1000 Ljubljana ali ga sporočite po e-pošti: info@karitas.si

S sodelovanjem v žrebanju soglašate z objavo imena, priimka in kraja bivanja v glasilu Žarek dobrote. Slovenska karitas varuje osebne podatke v skladu s predpisi o varstvu osebnih podatkov.

31

	PETER FRELIIH	UROŠ OKORN	JEZA	FOSFATNI MODROZEL. MINERAL			GLAVNO MESTO GANE	VRSTA PTICE	INDIJSKI FILM IZ L. 1987	VIKTOR NAVORSKI	ANA TURK
PRAZNIK MASK					SONCU NAJBЛИŽJI PLANET	AMERIŠKA RASTLINA ENOKALIČ.					
JAVNO ZBIRALIŠČE						NAJMANJŠA NEDELJIVA KOLIČINA					
	SLO. POLITIK IN PISATELJ KRISTAN	AMER. RAPER DR. AVTOMOB. ZNAMKA				EDEN, PARADIŽ OBDELOVAL. POVRŠINA				PLENILEC, LOVEC	KEMIJ. ELEMENT OS
EMA VOLAVŠEK			LEVSTIKOV JUNAK NOGOMET. MESSI						POSTOJNA PORDELOST KOŽE		
KAZALNI ZAIMKOVNI PRISLOV						JAVNA AG. ZA ZNANS. DEJAV. RS FOSILIZIR. SMOJA					
GESLO											
SLO. IGRALEC BAN				POJAV NA KOVINI GRŠKI NOG. ZIKOS				NOVINAR PUCER ANDRAŽ VEHOVAR			
BABICA NA PRIMORS.					MATEMAT. SIMBOL OKOLJEVARST. TEHNIK						
	POST SCRIPTUM	EKOLOŠKO, BIO OLGA TONI				ČIVK KATARINA AVBAR					LUKA TOTTI
DODATEK K JEDI, OMAKA								NASELJE V OBČINI AJDOVŠČINA			
KRATICA ZA STAREJŠI			ZVEZDNIK, ZVEZDA					UMETNOST			

Geslo septembrske nagradne križanke: **ZAČETEK ŠOLE**
 Nagrajenci: 1. nagrada: **Barbara Malenšek, Slovenj Gradec**
 2. nagrada: **Viktor Kovačič, Škofljica**
 3. nagrada: **Marija Gobec, Vojnik**

Nagrade: 1. nagrada: **dežnik**
 2. nagrada: **knjiga**
 3. nagrada: **majica**

Na Sinjem vrhu nad Ajdovščino je potekala 32. mednarodna likovna kolonija 'Umetniki za Karitas' pod geslom 'Blagor tistim, ki delajo za mir, kajti imenovani bodo Božji otroci' (Mt 5,9).

V Kranjski Gori je potekalo četrto Nacionalno srečanje youngCaritas, kjer so razmišljali o duševnem zdravju med mladimi prostovoljci in iskali kako biti drugemu dar.

Srečanje repatriiranih iz Venezuele je bilo srečanje življenjskih zgodb, spominov in novih začetkov v Sloveniji.

Tudi Mlada Karitas je vžigala srca na Stični mladih.

QR koda za dostop do
žarka dobrote na internetni
strani preko sodobnih
spletnih bralnikov.

